

Black

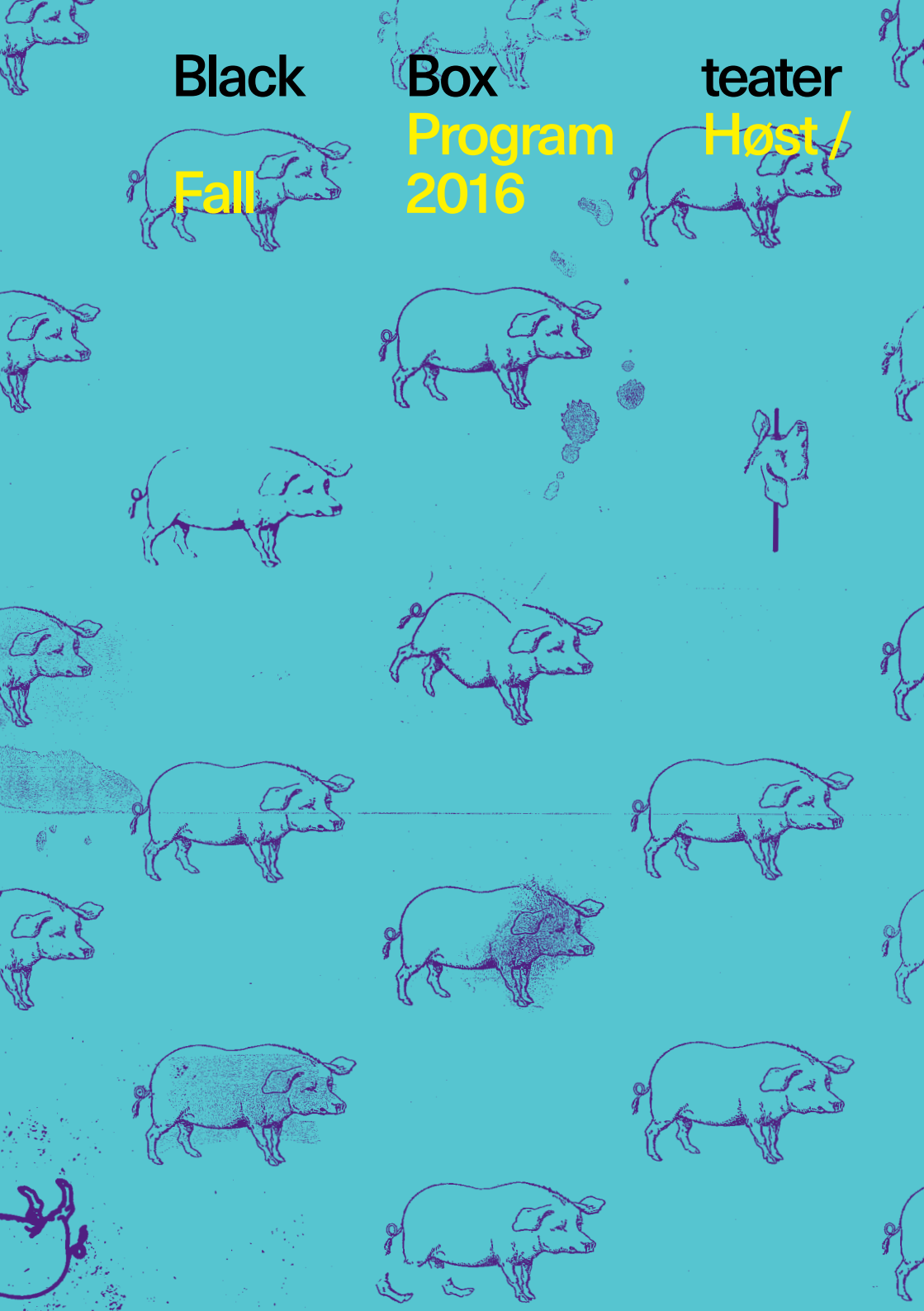
Box

teater

Fall

**Program
2016**

Høst /

Velkommen til høstsesongen 2016 på Black Box teater

En ny sesong på Black Box teater betyr premierer på splitter nye forestillinger og internasjonale gjestespill av topp kvalitet. Denne høsten er selvsagt intet unntak. Fra ryktebørsen kan vi melde at du fra nå av kan stå utenfor publikumsinngangen og kikke inn i foajeen gjennom de fineste glassvinduer og at vi på et tidspunkt denne høsten får besøk av en minigris. Men, ikke minst markerer denne sesongen overgangen mellom teatrets tidligere kunstneriske leder Jon Refsdal Moe og hans etterfølger Anne-Cécile Sibué-Birkeland.

Vi åpner sesongen med premiere på *Satyricon* av billedkunstner og regissør Karen Nikgol. Åpningskvelden inviterer vi alle til en presentasjon av sesongens program i forkant av premieren. I løpet av høstmånedene får vi se nye arbeider av Ingri Fiksdal & Jonas Corell Petersen, Eirik Fauske og Øystein Johansen for å nevne noen få. I september får vi besøk av ingen ringere enn Tim Etchells fra Forced Entertainment. Dette er et samarbeid med Nationaltheatret som en del av Ibsenfestivalen. Vel verdt å merke seg er det også at vi får besøk av de to anerkjente koreografene Dana Michel og Lisbeth Gruwez samme helg i november. Med seg har de hver sin kritikerroste forestilling: *Mercurial George* og *Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan*. Begge disse kan du se på en kveld til en snedig dobbeltbillettpris. Mot slutten av november gleder vi oss til et gjensyn med Ann Liv Young som har med seg sin kompromissløse versjon av Sofokles' *Elektra*.

Dette er bare noen av navnene du kan finne på høstens program. I tillegg lanserer vi ulike typer samtaler og seminarer som har fått samlebetegnelsen Open Box. Når dette er nevnt er det naturlig å sette ordet over til vår ferske teatersjef på de neste sidene.

Vi sees til høsten!

Hilsen alle oss på Black Box teater

Welcome to the fall season here at Black Box teater

A new season means premieres of brand new shows and international guest performances of top quality. This fall is of course no exception. We can proudly announce that from now on you can stand outside the public entrance and look into the foyer through the finest glass windows and at some point this fall we will be visited by a mini pig. But, not least, this season marks the transition between the former artistic director, Jon Refsdal Moe, and his successor, Anne-Cécile Sibué-Birkeland.

During this season we will present new works by Ingri Fiksdal & Jonas Corell Petersen, Eirik Fauske and Øystein Johansen, to name a few. In September Tim Etchells from Forced Entertainment will pay us a visit in collaboration with the National Theatre as part of the Ibsen Festival. Later, renowned choreographers Dana Michel and Lisbeth Gruwez will be in the house on the same weekend in November. We also look forward to host Ann Liv Young who will bring her uncompromising version of Sophocles' *Elektra*. These are just a few of the names this season. Read more about all that is happening this fall on the next pages.

Inventing the future of Black Box teater

When we enter a theater, we perceive the spirit of the place. The spirit of Black Box teater is definitely unique.

With a history of over 30 years, Black Box teater has transformed into what it is now: a theater with a strong artistic identity, dedicated to contemporary and experimental forms of performing art, programming Norwegian and international companies, emerging and established artists. Beyond its daring program, Black Box teater's signature is its atmosphere: a joyful place with a generous and dedicated team and a curious audience, where artists feel confident to create and perform. This amazing legacy implies strong responsibilities for me as a newcomer.

It is a great happiness to arrive as director of Black Box teater and succeed Jon Refsdal Moe (director since 2009). This crossroads is a moving and meaningful moment, walking first in the footsteps of my predecessor and then seeking out alternate routes. My project for Black Box teater will be one of continuity while deploying new perspectives.

The artistic program for this fall was set by Jon Refsdal Moe. It is characterised by a combination of artists who have a long relationship with Black Box teater, newcomers who will create their very first or second show, and many premieres. This risk-taking attitude – a clear component of our identity – will continue in the future. More than ever it is important to support experience and artistic processes, and to encourage emerging artists and artists with different backgrounds. These are the agents of transformation. Proposing many premieres entails uncertainty. It's definitely exciting and we hope that the enthusiasm and commitment of the artists will stimulate your curiosity!

I added only a final touch to this fall's artistic program. Taking Black Box teater's history into account, it made sense to invite Tim Etchells/Forced Entertainment. He will present a solo piece strongly connected to working processes and traces, in the frame of the Ibsen Festival.

While preparing the fall season, we're actively working on exploring the plans for the years to come.

By Anne-Cécile
Sibué-Birkeland

*Artistic and
general director*

–
*Teksten er
tilgjengelig på norsk
på vår nettside.*

“A production comes alive through its interaction, through its audience, and through what is going on outside its own orbit. And around the production lies the theatre and around the theatre lies the city and around the city, as far as we can see, lies the whole world and even the sky and all its stars. The walls that link all these circles together are made of skin, they have pores, they breathe.”

(Marianne Van Kerkhoven, dramaturg at
Kaaiteater-Brussels, 1994)

I want to work on making the walls of Black Box teater very porous. It's obviously not a new idea, but Marianne Van Kerkhoven's plea for a theater related to its social and political context is still relevant today.

In a generally very unstable world, marked during the past year by numerous attacks, the refugee crisis, sceptism towards Europe, nihilism gains ground. Confronted with the denial of meaning, art remains a space for the production of thought: an open and non-dogmatic thinking.

Jean-Luc Nancy, the French philosopher, reflecting upon the attack in Nice, pointed out that a truck launched to run over children – among others – gives an unbearable image of nihilism. Nancy thinks the world is at a crossroads, with a new future to invent. This implies reflecting on our existence: what does it mean to exist? What is at stake is the unconditional existence of a possible world.

I know that art will not save the world but I am convinced of its ability to create meaning and to examine our existence. Contemporary art invents possible worlds, captures complexity, conveys ambiguity and contradictions. The viewer has a huge role as an emancipated spectator. Performing arts confront us with the here and now, with this very fragile moment where *something can happen*.

As a theater, our role is to highlight artists who think about our humanity, confronting our dark sides and our solar slopes. We carry the potential to generate a dialogue between our very inner, intimate space and our history (past, present and future).

It's indeed a matter of having two thoughts in your head: being engaged both emotionally and intellectually. It's also a matter of considering our power of transformation, particularly in a venue like Black Box teater where our freedom is significant. I believe in small actions, in collective intelligence, in the fact that we should experience and invent at our own level – and maybe fail – but at least try constantly, thoroughly and meaningfully.

As the world faces important transformations, I wish to expand the experience at Black Box theater in different directions. The image I have in mind is the one of a box we are unfolding, discovering all sides, revealing hidden perspectives, and from there we can develop extensions.

An augmented and interconnected theater

Three guiding concepts will nurture the content of Black Box theater. These concepts can be seen as questions and problems to tackle, which will feed the artistic program, the debates & conversations and our relation to the audience.

Time

In a context of acceleration, our relationship to time is profoundly impacted. As the German professor Hartmut Rosa writes, the acceleration logic of modernity is both the cause and the effect of a broken connection to the world, individually and collectively. Since we constantly lack time, we are destroying our ability to appropriate the world, to be moved and to build resilience. For Rosa, it is a form of alienation. How as a theater can we offer another type of relationship to time? How can we explore even more the uniqueness of live arts in relationship to time? How can we challenge the formats?

Individual / Collective

It is common knowledge that we live in the age of individualism – but it's a fact. A theater is a collective space, where a collective experience is at stake, while involving individual subjectivities. How can we build a community with common interests? How can we be engaged collectively? What is an individual experience? A collective experience? As an audience, how do we engage our subjectivity?

Visible / Invisible

We want to make visible that which is beyond the gaze, beyond common knowledge. We wish to give visibility to the hidden. How can we make more visible artistic practices happening in other parts of the world? How can we question notions of perception, our capacity to read signs? How can we share processes?

With a horizontal approach – which implies a non-hierarchical attitude to practices – our aim is to be transdisciplinary. We will stimulate the dialogue between the disciplines: theater, dance, music, but also visual arts, literature, cinema. It implies paying attention to multifaceted artists.

To take into account the artistic dynamics worldwide, we will also turn our heads in the direction of other continents, to manifest the vitality of these performing arts scenes.

Locally, we wish to create a dialogue with the city, its inhabitants and its cultural organizations. Beyond the box,

how can art enter our daily lives? We'll invite artists and projects that incorporate Oslo as a field of exploration by working with the urban landscape, exploring our individual and collective memory, and involving the inhabitants. The festival taking place annually in March will disseminate into the city and include site-specific projects. In order to encourage spectatorship from an early age and to cross generations, we will extend the program for kids/youth and families.

We wish to be reflected and reflective, while stimulating meeting points between different practices and audiences. In this perspective, we'll explore how to deepen topics in connection with the artistic program. Open Box is the frame for the conversations and debates we're proposing. Developed with Melanie Fieldseth who has joined us as dramaturg, Open Box will begin already this fall!

A production space and a laboratory for artists

I see Black Box teater as being a laboratory, a production space where artists can research, produce and present, in a context adjusted to the needs and specificities of each project. It implies challenging how a theater and artists can collaborate, and reflecting on how we can best support artists in different phases of development.

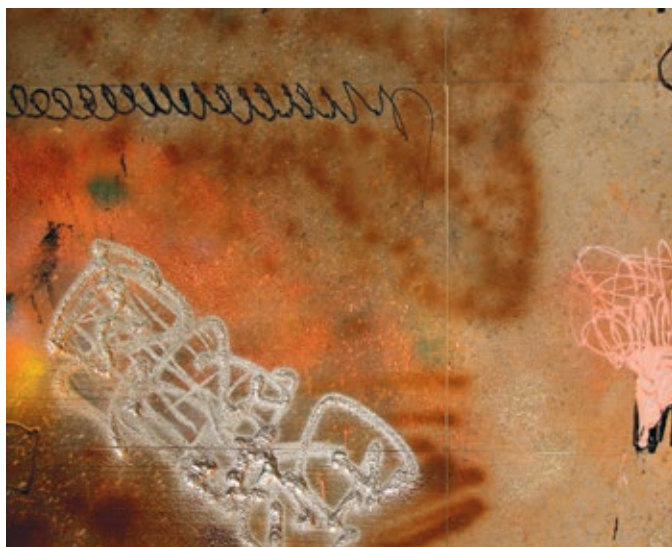
Guided by the idea to make visible what we usually do not see, we are interested in opening artistic processes, by inviting the audience to experience work in progress and artists to share their inspirations and their research.

An open house

I'm interested in spectatorship and in the experience of the spectator. Although the value of art is intrinsic, it also relies on its capacity to develop links with audience and citizens. Our role is about art but also community-building and socialization, contributing to living together and creating temporary communities.

This is our roadmap! We'll develop these ideas step-by-step, as we continue to articulate concepts, frames and implementation.

Together with the team of Black Box teater, we'll use the full potentialities of our adventurous spirit in a genuine attempt to be artistically relevant, playful and to produce an embodied discourse, affirmative and in motion. It's ambitious but at least we should try and hopefully we'll succeed – for the benefit of the artists and the audience! ■

Karen Nixgol, Salyricon

Veggmaleri: Sebastian Helling og Yngve Bennum

Karen Nikgol (NO)

Satyricon

25.–28. august

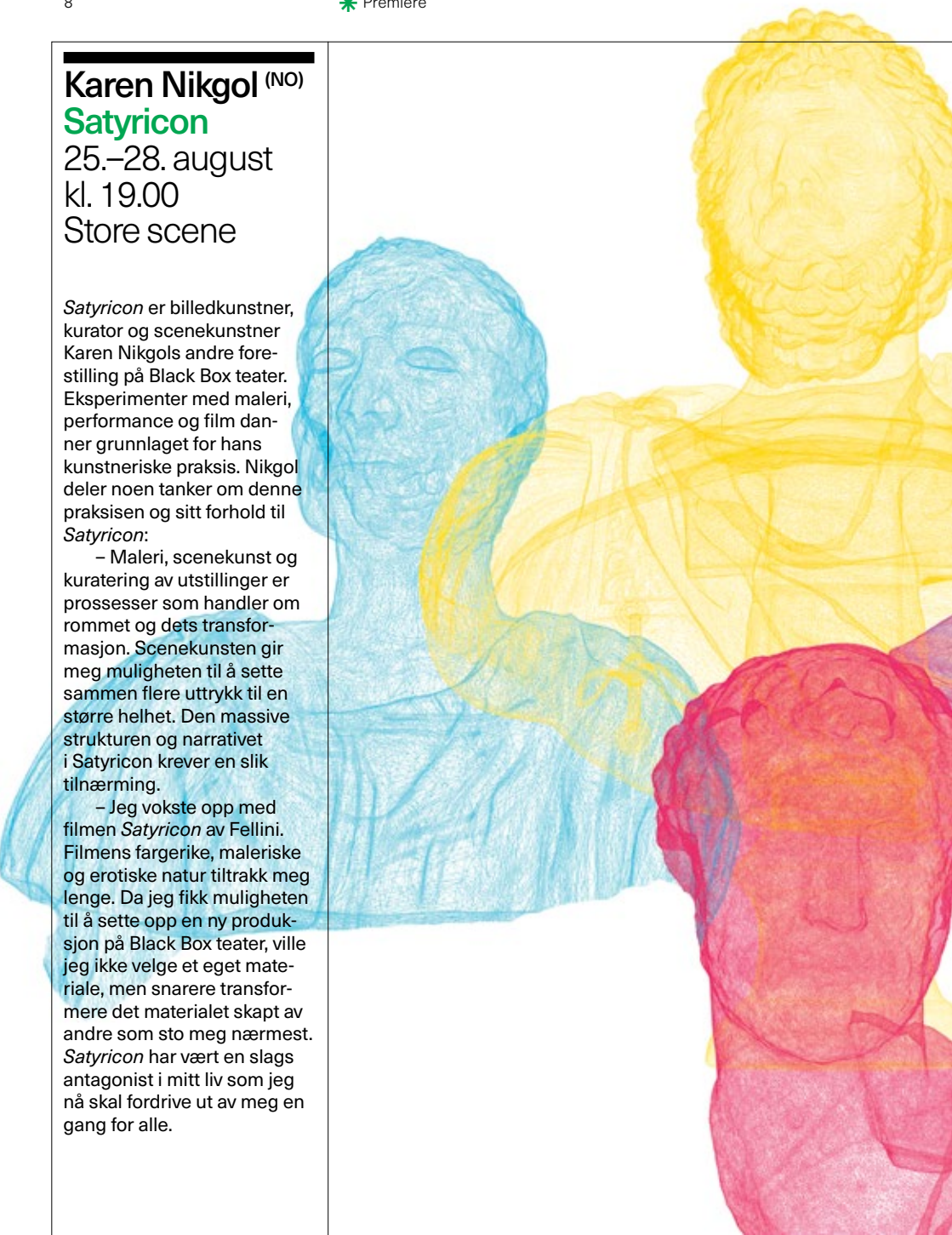
kl. 19.00

Store scene

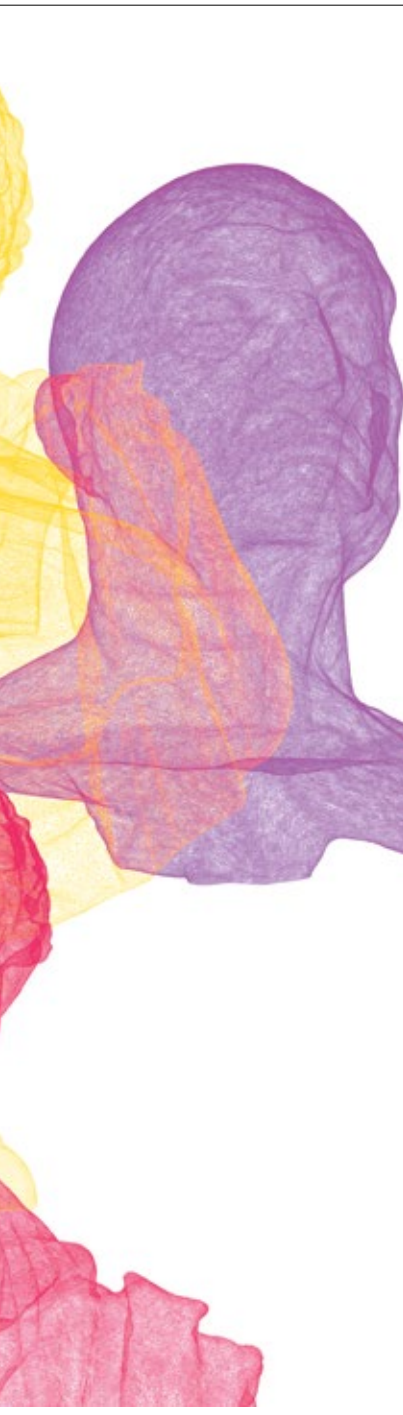
Satyricon er billedkunstner, kurator og scenekunstner Karen Nikgols andre forestilling på Black Box teater. Eksperimenter med maleri, performance og film danner grunnlaget for hans kunstneriske praksis. Nikgol deler noen tanker om denne praksisen og sitt forhold til *Satyricon*:

– Maleri, scenekunst og kuratering av utstillinger er prosesser som handler om rommet og dets transformasjon. Scenekunsten gir meg muligheten til å sette sammen flere uttrykk til en større helhet. Den massive strukturen og narrativet i *Satyricon* krever en slik tilnærming.

– Jeg vokste opp med filmen *Satyricon* av Fellini. Filmens fargerike, maleriske og erotiske natur tiltrakk meg lenge. Da jeg fikk muligheten til å sette opp en ny produksjon på Black Box teater, ville jeg ikke velge et eget materiale, men snarere transformere det materialet skapt av andre som sto meg nærmest. *Satyricon* har vært en slags antagonist i mitt liv som jeg nå skal fordrive ut av meg en gang for alle.

– Vår *Satyricon* er styrt av neo-gjenger, sexslaver, transseksuelle og neonlys. En erotisk blanding av hinduisme, dans, mote, new age, trash kultur og empati for livets falne. Karakterene befinner seg i et fremtidig narrativ der diktaturet «Imperiet» lever på sexslaveri og utsletter all opposisjon for å skape et slavesamfunn som tjener deres formål.

– Jeg jobber med forfattere, dramaturger, arkitekter, VJs, grafisk designere, musikere, skuespillere, amatørskuespillere, dansere. Det forsterker et flerfoldig uttrykk, side om side som tablåer, som igjen speiler narrativet i *Satyricon*: et fargerikt samfunn der ingen grenser eksisterer og alt er lov.

25. august, kl. 17.30 vil vi ha en kort presentasjon av høstens program i foajéen.

Open Box: *Afterwords* med Karen Nikgol.
27. august, etter forestillingen.

Satyricon is visual artist / curator / performing artist Karen Nikgol's second production at Black Box teater. Experiments with painting, performance and film form the basis of his artistic practice. Nikgol shares some thoughts on this practice and his relationship to *Satyricon*:

– Painting, performing art and curating exhibitions are processes that deal with space and its transformation. Performing art allows me to compose multiple expressions within a larger whole. The massive structure and narrative in *Satyricon* demands such an approach.

– I grew up with Fellini's film *Satyricon*. Its colourful, painterly and erotic character has appealed to me for a long time. When I got the chance to create a new production at Black Box teater, instead of my own material, I chose to

transform material that I feel close to but was created by someone else. *Satyricon* has been an antagonist in my life that I am now exorcising once and for all.

– Our *Satyricon* is ruled by neo-gangs, sex slaves, transsexuals and neon lights. An erotic blend of Hinduism, dance, fashion, new age, trash culture and empathy for the downtrodden. The characters find themselves in a future narrative where the dictatorship the 'Empire' feeds on sex slavery and eliminates all opposition in order to create a slave society that serves their purpose.

– I work with authors, dramaturges, architects, VJs, graphic designers, musicians, actors, amateur actors, dancers. This enhances the multitude of expressions, side by side as tableaux, which agains reflects the narrative of *Satyricon*; a colourful society without boundaries where anything goes.

Regi og manus: Karen Nikgol. Løst basert på Petronius Arbiters satire *Satyricon*.

Med: Jens-Martin Hartvedt Arnesen, Alexander Aarø, Håkon Mathias Vassvik, Gabriella Forzelius, Mahandri Wardhana, Lara Valentina Cuneo, Veronica Bruce, Tony Tran, Maria Grazia de Meo, Eirik Zahl, Dina Elvehaug, Ronald Belaza, Mari Hypher, Christian Rene Wold, Cantaragiu Rasturnel, Andreas Kjøll Berg og Iosu Vakerizzo. **Monologer av:** Tommy Olsson, Kristian Skylstad og Charlott Dazan. **Koreografi, dans:** Amalie Eggen. **Scenografisk ansvarlig:** Karen Nikgol. **Video:** Sybil Montet, Karen Nikgol, Eivind Vetlesen, Armin Nikgol og Ida Hoffart.

Veggmaleri: Sebastian Helling og Yngve Benum. **Komponist:** Magnus Børmark.

Lysdesign: Tobias Leira. **Dramaturgi:** Gry Ulfeng og Jon Refsdal Moe. **Ytre øye:** Henriette Pedersen. **Tekniker / Snekker:** Aleksander Stav. **Tolk:** Aurora Kanbar.

Produsent: Morten Kippe. **Co-produsent:** Black Box teater. **Støttet av:** Kulturrådet.

Satyricon

Satyricon er en av de første tekstene vi kjenner som blander både historisk fiksjon, vers, drama, monologer og dialoger i en prosatekst (16 bind). Den spiller på satyrtradisjonen, den tredje teatergenren ved siden av komedien og tragedien, og blander de to i en folkelig og ikke opphøyd stil. Satyrtradisjonen er kritisert for å være eklektisk. En overflatisk overoppheting av tegn og med det dårlig teater. I *Satyricon* som forestilling stjeler vi hensynsløst fra både myter, filmer, bøker og virkelige fortellinger for å bygge opp et fiktivt univers som består av alle slags kilder. Dramaturgisk handler det om å overføre og bevare det filmatiske blikket i videoarbeidene til Karen Nikgol, samt det todimensjonale, primitivistiske billedspråket i maleriene hans i et scenekunstnerisk uttrykk med en kakofonisk og intens estetikk som et berserkt neonskilt.

Tyranni og avmakt

Boken *Satyricon*, eller *Petronii Arbitri Saturicon*, ble skrevet av Petronius Arbitr i perioden 54-66 e.Kr. under keiser Nero. Arbitr betyr den som har smak. Petronius fikk tilnavnet fordi han sa sine meninger om stil i hoffet og ble keiserens «smaksdommer». Det var ingen ufarlig posisjon, for Nero var siste keiser i det julianske imperium som han tyrannisk førte til kollaps og borgerkrig.

Det er mange tyranner blant de mannlige karakterene i boken. De har vi slått sammen til en karakter, dikteren Eumolpus. Ifølge Pliny og Plutarch kuttet Petronius pulsårene da han falt i unåde hos Nero. Den scenen la Fellini til i sin film *Satyricon*. Inspirert av denne scenen har vi tatt inn døden og tillagt den stor vekt som en tredje del og senter for en av tre dramaturgiske spenn i scenekunstoffløpet. Selvalgt død og måten den gjøres er viktig for tyrannene i boken. Hos Petronius velger Eumolpus at vennene og slaven hans parterer og spiser ham opp. Petronius selv, lot blodet langsomt renne mens han satt med sine venner og pratet. Å dø sånn tar mange timer og man trodde lenge at *Satyricon* var nedtegnelser av hva han sa i løpet av disse timene. Men slik var det ikke, for tekst-historisk forskning viser at fragmentene vi er overlevert er fra ulike deler av verket på rundt 16 bind. *Satyricon*, som bok, film og nå som scenekunstverk er derfor sceniske fragmenter uten ett helhetlig narrativ.

Petronius bruker Eumolpus død til satirisk å symbolisere å møte sin skjebne med verdighet, men selvmord er også total avmakt. Mange tok selvmord rundt Nero, også Nero

Av Gry Ulfeng

*Dramaturg i
Karen Nikgols
Satyricon*

–

*An English translation
of the text is available
on our website.*

selv. Avmakten var en konsekvens av et totalitært imperium der egen død er mer sannsynlig enn håp om endring av sosial situasjon. Det fikk Fellini frem gjennom formvalg i filmen. I vår tilnærming til stoffet tenker vi at stykket viser at imperier ikke bare er totalitære stater, men samfunnstilstander.

Omveltninger

Stedet for forestillingen *Satyricon* er Imperiet, etter apokalypsen, når imperiet er i ferd med å falle, eller har falt. Tilskuerne møter karakterene på et tidspunkt der de imidlertid ikke er sikre på om Imperiet fortsatt eksisterer. Da Petronius skrev *Satyricon* var Romerriket et spenningsrom der det første vestlige demokratiet som både kongedømme og republikk, går under. Det kan knyttes til den ekstremt imperialistiske, narsissistiske og grandiose Nero, men at en enkelthersker blir gal er aldri tilstrekkelig for at samfunn går under i en altomgripende, transformativ omveltning. Romerrikets undergang var første gangen to verdensreligioner kolliderte (gresk/romersk mytologi og kristendom), samtidig med at politiske institusjoner, rett, moral og kunst gikk tapt. På ett plan er dette handlingen i boken *Satyricon*, noe Fellini vektla i sin film. I forestillingen vektlegger vi den mentale tilstanden som muliggjør Imperiets fall gjennom å utdype kreftene som driver undergang frem, uten at vi knytter det til en bestemt historisk situasjon eller ett spesielt samfunn. Det er mer som en dramaturgisk bue i scenekunstverket. Vi lager tablåer som forestiller død og undergang og drar tilskueren innover i en slags mørk og karikert fremtidsvisjon på det abstrakte stedet Imperiet. Et uttrykk for Imperiets makt over karakterene, er scenisk helt konkret at menneskene vi ser er utsatt for radioaktiv stråling fordi de befinner seg i en tid etter en atomeksplosjon. Disse forholdene er bestemmende for hvordan video og lys er brukt i forestillingen.

På et annet plan kretser handlingen i filmen og boken rundt Encolpio og Ascyltos, to forhenværende elskere, og forholdet deres til den 16 år gamle Gitone, en slavegutt. Gitone er objekt for alles begjær. Enkelt sagt gir Encolpio Gitone som sexslave til både Eumolpus og elskerinnen til Trimalchio, en annen tyrann, for å komme unna at han stjal Trimalchios helligdom av gudinnen Isis. Dette fører til en form for undergang. Ved siden av tyrannen og poeten Eumolpus har vi knyttet undergangstematikken til personlige kamper mellom karakterene Encolpio, Ascyltos og Gitone, og kollektive kamper personifisert som slaver i Imperiet. Vi har også spilt videre på Fellinis grep ved å gjøre Encolpio, Ascyltos og Gitone til de tre aspektene vilje, begjær og vold. Dette grepet er forbundet med den japanske mangafilmen *Akira* av Katsuhiro Otomo, som påvirket Karen sterkt da han så den det samme året han så *Satyricon*-

filmen til Fellini for første gang. I mangaen tas vi med til en dystopisk og framtidig Neo Tokyo, der en atomeksplosjon har ødelagt store deler av byen som nå herjes av bander og er i militær unntakstilstand. I dette landskapet tas den unge gutten Tetsuo til fange av militæret, som har funnet energien til ødeleggelsesguden Akira og vil overføre den til et menneske, den perfekte bomben. Den unge Tetsuo blir da dette mennesket, og samtidig et objekt for alle andres interesse og begjær, både militæret og medlemmene i sin tidligere bande. Begge fortellingene forestiller et sterkt imperium som er på vei til å falle, og at dette fallet skjer gjennom ofringen av noe uskyldig.

Ofring er den midterste delen av forestillingen og senter for den andre dramaturgiske buen i sceneforløpet. I alle performance- og videokunstverkene har Karen brukt riter og ritualer. Til forskjell fra videoverkene hans som kombinerer ett aspekt ved en rite med et populærkulturelt fenomen, f. eks. *Total Recall 2* (2010) basert på actionfilmen *Total Recall* og *Secret Fitness Tactics of The Special Operations* (2011) om militarisering av bodybuilder-kulturen, er forestillingen basert på en grunnsusjett for ritualer som finnes i alle verdensreligionene. Forløpet er at en person alltid er under konstant påvirkning av nye arketyperiske drama som plutselig kan trigge uro, forberedelse og renselse. Man uttømmer seg selv og utprøver ulike former for transformasjoner eller destruksjoner, for til slutt å forbinde seg til en ny grunn og gå inn i tidligere eller en ny form for arketyperisk drama. Konkret vises dette narrativt ved at den fattige poeten Eumolpus transformeres fra å være imot korrupsjon til selv å være korrump. Mens slavene i Imperiet forsøker gjennom opptøyer og omveltninger å skape seg et utopia.

Overskridelser

Et tredje handlingsplan i boken og filmen er at kvinner elsker med kvinner, menn med menn som er kvinner og vice versa, gifte har sex med slaver og ufrie med kongelige, i uendelig løssluppen seksualitet der sex med barn og dyr også er inkludert. Det kan leses som en orgie, eller man kan ta utgangspunkt i Encolpios voldtekt av Gitone der han sier at er du Lucretia er jeg Tarquin. Myten om Lucretia er et bilde på at kongedømmet ble veltet og republikk ble innført i Romerriket. I kunsthistorien betraktes seksualitetens overskridelse og vold i voldtekten av Lucretia som en allegori for revolusjon. Vi aktualiserer denne allegorien i kampene som utspilles mellom de tre aspektene vilje, begjær og vold gjennom seksuelle og voldelige koreografier.

Ritedramaturgien i forestillingen er også forankret i satyrtradisjonen. Forskning viser (blant annet motivkretsene i «The forbidden room» i Vatikanet) at satyrspillet i høyeste grad hadde ritens dramaturgi. Satyrene og Bacchus, med halvt menneske- og geitekropp, penetrerte kvinnene som

Maenadene, Vespinnene og Venus-prestinnene. Helt genialt med Petronius, er at han inspireres av dette til å behandle temaer om tyranni, folket og imperiets fall i sin samtid mens det pågår. Det er årsaken til at det er skrevet som satire, som tittelen *Satyricon* antyder. En dissekering av maktens anatomi på en direkte måte, ville vært helt utenkelig. Seksualitet og vold i denne tolkningstradisjonen er den tredje dramaturgiske buen i scenekunstforløpet med et senter i forestillingens første del.

Fellini gjorde filmen *Satyricon* til et politisk sterkt uttrykk for sin tid fordi scenene er utformet fritt, men som total konsekvens av hans filmkunstneriske verktøy. Den samme insisteringen på filmatisk tenkning i utformingen av scener har Karen. Det fremste eksempelet er hvordan Fellini i filmen har trukket hermafroditten i forgrunnen: tematisk, formalt og symbolsk. Dette har inspirert de konkrete narrative om kjønn i forestillingens tredje handlingsplan om seksualitet og vold, som også har en personlig forankring i en hendelse som er med Karen for livet. Hans armenske bestefar ble kledd ut som en liten jente av sin mor, for å overleve tyrkernes massakre. I vår fortelling forestiller vi en slags krigssone der kjønn redefineres for overlevelse, i dette tilfellet gjennom sexslaveri. I enkelte asiatiske kulturer kles gutter opp til å være jenter for å underholde, eller fungere som sexslaver på svartemarkedet. I Midtøsten forsøkes det nå av ytterligående ekstremister å bringe tilbake de barbariske og gamle definisjonene på kjønn. I vårt stykke utnytter vi kraften som ligger i sammenblandingen av det faktiske og det fiktive. Karens chilenske venninne skiftet kjønn fra mann til kvinne under utviklingen av prosjektet. Hun er aktør i forestillingen og hun er samtidig en av flere kunstnere vi har invitert til å bidra med tekst inspirert av bestemte elementer i *Satyricon*. ■

Bruce/Uhre/ Bergsli (NO) e-Harmoni 2.0

16. september
kl. 19.00
Store scene
—
Oslo kulturnatt

Veronica Molin Bruce, Jennie Victoria Bergsli og Oda Uhre Aasheim er en ung konstallasjon med bakgrunn i tøvende visuell kunst, koreografi og dansekunst. *e-Harmoni 2.0* er deres første prosjekt. Kunstnerne ønsker å oppløse forestillingen som et definert objekt og heller la den utfolde seg over tid som en del av en pågående erfaringshorisont. Prosjektet utvikles i samarbeid med designduo Karoline Bakken Lund og Pål Luis Sanchez som blant annet står bak kunstkonseptet *MAX FACE*. Veronica Molin Bruce deler noen tanker om arbeidet på vegne av konstallasjonen.

– Vi har fjernet oss fra higen etter å nå et sted. Vi møtes i prosessen og er interesserte i det som oppstår gjennom å være sammen. Denne holdningen overfører vi til vårt møte med publikum.

– Vi arbeider i lange strekk for å utfordre hvordan publikum disponerer sin oppmerksomhet, og stiller på denne måten spørsmål ved hva som gis verdi. Kildematerialet vårt kommer fra både kunst og populærkultur. Selv om kildene våre gjerne kan være synlige, som en hyllest, «framfører» vi dem ikke. Vi arbeider forbi materialets mest umiddelbare kjennetegn. Vi ønsker å la arbeidet stille kravene. Vi skreller vekk lag og går i dybden, forbi det som er behagelig, forbi det punktet hvor en vanligvis blir lei og stopper opp. Materialet bearbeides og blir kroppsliggjort gjennom våre egenarter som utøvere. Da oppstår det noe nytt.

– Vi fungerer som en helhetlig enhet og er avhengige av hverandre, i stedet for å være tre utøvere som gjør det samme. Alle elementer i rommet som lys, lyd, scenografi og publikum er utøvere i samme helhet.

Veronica Molin Bruce, Jennie Victoria Bergsli and Oda Uhre Aasheim are a young constellation with backgrounds in duration-based visual arts, choreography and dance. *e-Harmoni 2.0* is their first project. The aim is to dissolve performance as a defined object and let it unfold as part of an ongoing horizon of experience. *e-Harmoni 2.0* is developed in collaboration with design duo Karoline Bakken Lund and Pål Luis Sanchez who have created the art concept *MAX FACE*. Veronica Molin Bruce shares some thoughts about the work on behalf of the constellation.

– We have removed the desire to arrive at a certain place. Our common ground is the process and we are interested in what can be generated by being together. We transfer this attitude to our meeting with the audience.

– We are working with duration to challenge how the audience organises their attention in time and space. This allows us to question how value is assigned. Our source material is drawn from art and popular culture. It is visible as a way of honouring the originals, but we do not 'perform' it. We follow the needs of the work. We remove layers and work in depth beyond what is comfortable and familiar, pushing past the point where you normally get bored and stop. We work through the material and embody it through our distinct beings. Then we can discover something new.

– We are a unified whole dependent on each other, rather than three performers doing the same things. All the elements in the space – lights, sound, scenography and audience – are performers in this unity.

Koreografi og utøvere: Veronica Molin Bruce, Jennie Victoria Bergsli og Oda Uhre Aasheim. **Scenografi og kostyme:** Karoline Bakken Lund og Pål Luis Sanchez. **Lys:** Linda Nikolaisen. **Foto:** Simen Øvergaard. **Produksjon:** Bruce/Uhre/Bergsli. **Co-produksjon:** Black Box teater.

OSLO
KULTUR-
NATT
2016

e-Harmoni 2.0 er en del av Oslo Kulturnatt og vil foregå i tidsrommet 19–22 som et møte mellom en sosial happening og en performance. Gratis inngang.

The performance is a part of Oslo Kulturnatt and is free of charge. No reservations needed.

Tim Etchells / Forced Entertainment ^(UK)

A Broadcast / Looping Pieces

22. september
kl. 18.00

Store scene

–
Ibsenfestivalen

Tim Etchells er kjent som kunstnerisk leder for det kritikerroste kompaniet Forced Entertainment som har besøkt Black Box teater flere ganger. Kompaniet mottok årets Ibsenpris og deltar på årets Ibsenfestival med hele fire forskjellige forestillinger. Etchells' arbeider spenner fra performance, video, fotografi, tekst og installasjon. Sammen med Ant Hampton deltok han på Oslo Internasjonale Teaterfestival 2014 med *The Quiet Volume*.

A Broadcast/Looping Pieces er en improvisert forestilling basert på utdrag fra Etchells' notatbok. Over flere år har han samlet ulike typer tekst, ideer, samtaler, utdrag fra aviser og nettsider i et viltvoksende Word-dokument. Materialet remikses av Etchells foran publikum, noe som skaper uventede dialoger og språklige kollisjoner. *A Broadcast/Looping Pieces* blir som et vindu inn til Etchells' kreative prosess og hans tilnærming til teksten.

“Chaotic notes
broadcasted and
remixed live...
into remarkable
experiment,
where everything
is possible.”

Metropolism

Tim Etchells is known as artistic director of the acclaimed theatre company Forced Entertainment who have visited Black Box teater several times. The company received this year's Ibsen Award and will perform at the Ibsen Festival with four different performances. Etchells' works range from performance, video and photography, to text and installation. Along with Ant Hampton, he participated in Oslo Internasjonale Teaterfestival in 2014 with *The Quiet Volume*.

A Broadcast/Looping Pieces is an improvised text and performance work by theatre maker, artist and writer Tim Etchells based on the artist's own notebook. The performance is a live remixing of pages from Etchells' notebook – a computer document in which, over many years, he has gathered texts of many different kinds. Fragments of overheard conversation, quotations from newspaper articles and web pages, ideas for performances, rough drafts, and other notes sit side by side in this textual scrapbook. *A Broadcast/Looping Pieces* is an improvised window into Etchells' creative process and the extraordinary transformative power of performance itself.

Av og med: Tim Etchells.

Produsert av: Forced Entertainment.

 Ibsenfestival

 NATIONAL
THEATRET

Tim Et
/ Forc
Enterta
(UK) terta
A Broa
// op
oping i
Pie
ells Etc
ember
broad
ces

Etc (UK)
 cl Etchells Time /
 ed TIN (/)
 inment (UK) Entertain
 Enter
 inment
 dcast / Enter ta
 Looping Loop cast
 ng Pieces
 Pieces OO Pieces
 ping BROAD
 Septen 22. / S
 A B1
 Loopigg Timtch

**Ingrid Berger
Myhre ^(NO)**

Supplies

29. september–

2. oktober

kl. 19.00

Lille scene

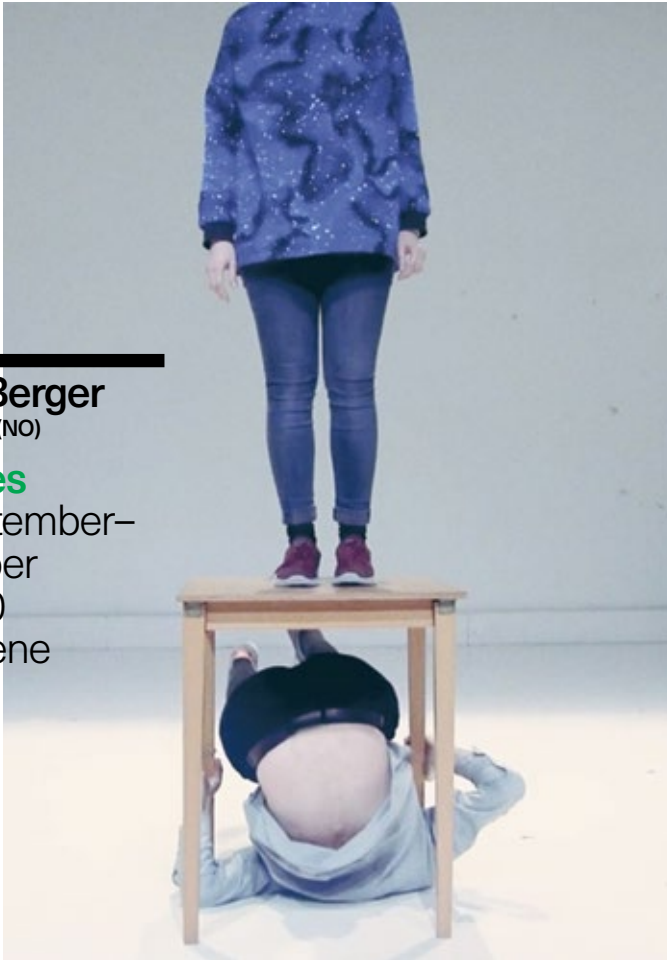

Foto: Paul Sivira

Supplies er koreograf og utøver Ingrid Berger Myhres første forestilling etter at hun avsluttet et masterstudium i koreografi, forskning og utøvelse på ex.e.r.ce. i Montpellier, Frankrike. Forestillingen er en bevisst behandling av inspirasjonskilder som har berørt henne som kunstner. Språk, tegnsystemer og meningsdannelse er vedvarende interesser som undersøkes videre.

Om å være sammen:

– De medvirkende kunstnerne og jeg tilbringer mye tid sammen og utvikler vår praksis. Vi finner strategier for å være i rommet med hverandre. På et tidspunkt må vi finne ut hvordan denne praksisen kan møte et publikum. Da blir komposisjon viktig, hvordan ting plasseres i forhold til hverandre.

Om språk og erfaring:

– *Supplies* er provianten: erfaringene og språk-konvensjonene vi har med oss når vi utforsker verdenen. Ved å skifte perspektiv kan vi oppdage noe nytt i det som allerede består. I tidligere prosjekter har jeg vært opptatt av å skape mening for publikum. I *Supplies* tør jeg i større grad enn før å gå inn i abstraksjon og det mangetydige. For tiden er jeg interessert i filosofisk tenkning som betrakter verden som en flat plan, der alt eksisterer på samme måte og er likeverdige. Det åpner for ulike typer interaksjon, og paralleller man vanligvis ikke tenker på. Ting kan settes sammen på nye måter, og mening kan vokse fram over tid.

Fra utøver til koreograf:

– For første gang er jeg ikke utøver selv. Det er spennende å måtte akseptere eget arbeid i andres kropp. Det er en forskyvning fra hvordan jeg opplever materialet utøvet til hvordan jeg ser materialet i rommet. Det visuelle uttrykket melder seg tydeligere og jeg samarbeider for første gang med en scenograf.

Open Box: *One hour with Ingrid Berger Myhre.*
2. oktober, kl. 17.00

Supplies is the first work by choreographer/performer Ingrid Berger Myhre following her completion of a master's degree in choreography, research and performance at ex.e.r.ce. in Montpellier, France. She consciously lays bare sources of inspiration that have moved her as an artist, and continues her exploration of language, sign systems and the formation of meaning.

On being together:

– The artists and I have spent a lot of time together developing our practice and exploring strategies for how to be together. At some point we need to find out how we can include the audience. Then composition becomes important, how things are placed in relation to each other.

On language and experience:

– *Supplies* are our provisions; the experiences and language conventions we bring with us when we explore the world. By changing perspective we can discover something new in that which already exists. In my previous work I have been concerned with making meaning for the audience. In *Supplies* I dare to work more with abstraction and ambiguity. I am currently interested in philosophical thinking that views the world as a flat plane in which everything exists in the same way and is of equal worth. It opens for different kinds of interaction and parallels we do not usually consider. Things can be placed together in new ways. With time, meaning can emerge.

From performer to choreographer:

– For the first time I am not performing in my own work. It is an exciting challenge to accept my work in the bodies of others. From experiencing the material performed I now look at it visually and spatially. This has led me to work with a scenographer for the first time.

Koreografi: Ingrid Berger Myhre.

I samarbeid med/utøvelse av: Bastien Mignot og Lynda Rahal. **Tekster:** Bastien Mignot, Lynda Rahal, Ingrid Berger Myhre, Tristan Garcia. **Konseptutvikling i samarbeid med:** Mutsuro Ando.

Scenografi: Pauline Brun. **Komposisjon**

og lyd: Lasse Passage. **Lysdesign:**

Elisabeth Nilsson. **Foto:** Paul Sixta, Jenny Berger Myhre. **Video:** Sigurd Ytre-Arne.

Co-produksjon: PACT Zollverein (Essen), Dansateliers Rotterdam, Black Box teater, Montevideo Marseille, Honolulu Nantes.

Støttet av: Kulturrådet.

Teater-/videokunstner Iver Findlay og koreograf/danser Marit Sandsmark utgjør den kunstneriske kjernen i Findlay//Sandsmark, mens komponist/musiker Pål Asle Pettersen har vært en langvarig samarbeidspartner. De har arbeidet sammen siden 2010, og som oftest inviterer de kunstnere fra andre disipliner og praksiser til å medvirke i prosjektene. Uttrykket blir en syntese av bidragene til de ulike kunstnerne. Kompaniet har gjestet Black Box teater flere ganger tidligere med forestillinger som beveger seg i grenseland mellom scenekunst og installasjon.

Findlay // Sandsmark ^(US/NO) returner (early version) Process viewing 13.–14. oktober kl. 19.00 Store scene

I dette korte intervjuet tar Findlay og Sandsmark oss inn i den kunstneriske prosessen til *returner (early version)*, som vi presenterer i høst som en prosessvisning. En senere versjon vil presenteres på festivalen vår i mars 2017.

- Vi kan vel si at *returner* starter der *fractured bones / let's get lost* (2011) avslutter. Med *fractured bones* ville vi manøvrere syklist mellom motstridende begreper:

naturlig vs. syntetisk, innside vs. utside, nærvær vs. fravær. Med *returner* vil vi videreføre denne buen. Vi er opptatte av simulasjon, som idé men også metoder for å skape det, og forholdet mellom det simulerte og det fysiske. Menneskets oppfatning av rom og avstand, for eksempel med hensyn til indre/ytte og nærvær/fravær, er i stor grad formet, fortolket og medierte gjennom mekaniske virkemidler. Kunstnerisk er ambisjonen å videreutvikle flyten vi har igangsatt mellom praksiser og kunstnere, for å gi form til så vel prosessen og scenespråket som et konkret materiale og resultat.

- Som et kunstnerkollektiv går vi stadig dypere i nærvær og fravær som tema, mens vi samtidig undersøker hvordan live komposisjon kan forflyttes mellom ulike kunstneriske prosesser med utgangspunkt i en koreografisk ramme. Vi leter etter elementenes alkymi, når man kan se lyden, høre bevegelsen, osv. Sanselige erfaringer vi ikke visste fantes før de vokste fram gjennom arbeidet.

Open Box: *One hour with Iver Findlay, Marit Sandsmark og Brendan Dougherty*.
14. oktober, kl. 17.00.

Theater/video artist Iver Findlay and choreographer/dancer Marit Sandsmark are the artistic core of Findlay//Sandsmark, and composer/musician Pål Asle Pettersen has been a constant collaborator. They have been working together since 2010, but often expand the constellation to include artists from different disciplines and practices, creating

a synthesis between the contributions. The company has performed at Black Box teater on several occasions with productions that move at the border between performance and installation.

In this brief interview, Findlay and Sandsmark share some thoughts from inside the artistic process of *returner (early version)*, which we are presenting this season as a process viewing. A later version will be presented at our festival in March 2017

- In some ways, *returner* picks up where *fractured bones / let's get lost* (2011) left off. We intended *fractured bones* to move cyclically between oppositional concepts: natural vs. synthetic, inside vs. outside, presence vs. absence. For *returner* we are looking to continue the arc. We have been delving into notions and modes of simulation and how they function in contrast to physical existence, as well as how mechanical interpretations and mediations shape our experience of space and distance in terms of inner/outer and presence/absence. Artistically, we are attempting to build on the circulatory system that we have been fostering between practices and artistic collaborators, to shape a process and form as much as material and outcome.

As a collective we continue to go deeper into themes of presence and absence and how live compositions can circulate between artistic processes within a choreographic frame. We are looking for moments of alchemy, when one can see the sound, hear the movement, and so on. Sensations we did not know existed until they emerged through the work.

Av: Iver Findlay, Marit Sandsmark med Brendan Dougherty, Victor Morales, Philip Bussmann, Pål Asle Pettersen, Ellen Hofmann, Jean-Vincent Kerebel, Dag Egil Njaa og Poppy Kaleli. **I samtale/samarbeid med:** Bill Morrison, Ryan Holsopple, Greg Beller og Joey Truman. **Produsert av:** Findlay//Sandsmark. **Co-produsenter:** Black Box teater, BIT Teatergarasjen og RIMI/IMIR Scenekunst. **Residensytte:** Collapsable Hole og RAS / Sandnes Kulturhus. **Støttet av:** Kulturrådet, Rogaland Fylkeskommune, Stavanger Kommune og FFUK.

Illustration: Victor Morales

In This Room

*Two men at their desks.
Static from the microphone.
Language for everything, language to make nothing.*

By Claudia La Rocco

*Writer, author and
editor of Open Space
at SFMOMA in
San Francisco*

I suppose you could say that the company Findlay//Sandsmark makes art that moves between various disciplines and traditions within experimental dance, theater, music and video, sucking in the various offerings of a growing cohort of collaborators (including me, since 2012, when I was stranded in Norway by the giant hurricane “Sandy” that hit New York, and then one thing led to another after Iver and Marit took me in). And that synopsis would tell you something. You could say, “Findlay//Sandsmark’s work is situated within a certain hybrid stream of performance and installation,” at a cocktail party, for instance, and sound like you know what you’re talking about.

*I don't know how far to go back.
I always think everything matters.
It was cold I remember that.
Very cold and colder even with the wind coming off the
water how it does.*

But I think it’s better, as you sit down to watch whatever it is you’re about to sit down and watch (or even if you are only imagining watching, maybe especially if you are only imagining; maybe it doesn’t matter so much what it actually looks like or sounds like, so long as it *does something*)... it’s better in any case to begin with an idea of art as the organizing principle ... a container to hold onto what doesn’t want to be held—i.e., the world. That’s how I would talk about the art that Findlay//Sandsmark make. That’s how I would ask you to receive it.

There’s never enough time to be in the present moment. There’s never enough time to deal with the past. Art is one of the few things that can make a little space for time. Marit and Iver are attuned to that space. You can almost feel their work hunting for it by not hunting, sniffing it out of the places it hides, while the world busies itself with the latest iPhone updates and Facebook alerts.

Which isn’t to say they’re luddites or anything, hiding in a cabin in the woods. The work is swaddled in technology, in complicated systems that allow for the simple but hard business of bodies doing the work that bodies do—in proximity to other bodies, and in isolation. Maybe especially in isolation.

*he is standing behind her
 they're close, parts of them are touching
 she keeps reaching
 back and behind her, he keeps leaning
 away, he keeps leaning
 finally she does touch him
 her fingertips
 on the side of his neck near the shoulder
 you want to feel something like that
 so small
 so significant
 you want to feel fingertips like that touching you so lightly
 lightly but not barely*

I don't think about their work in terms of "aboutness" (that it's about X subject or Y theme), but if pressed, I would say that there is often a beginning backward glance, to get at some experience, or memory of an experience, or sensation around a way of being in the world, maybe a way that is lost, or never quite existed to begin with. And this isn't to conjure that lost thing, but precisely the opposite—that is, to get at that slippery, obdurate creature we call "now." It's one reason, I think, that their way of making is so sunk into process—the doing of the not-yet-formed thing, rather than the perfecting of the finished product.

Does all of this seem terribly unclear? It does to me, writing it—or, not unclear exactly, but just out of reach, just in the next room, while we remain here, in this room.

*the quiet of stage time
 the dancer a moving image in a sea of
 it's raining again
 clean air and cigarettes
 he busies himself with making useless things
 she slides down the incline*

We are in a heightened, dreamlike state of attention; you might say, we are in the theater. ■

Ingrī Fīssdal & Jonas Oveill Petersen: STRÅTE

Foto: Anders Lindén

**Ingri Fiksdal &
Jonas Corell
Petersen** (NO/DK)

STATE

19.–23. oktober

kl. 19.00

Store scene

Foto: Anders Lindén

Regissør Jonas Corell Petersen og koreograf Ingrid Fiksdal har med *STATE* gått sammen om å lage en danseforestilling som grenser til konsert. Musikken er komponert av Lasse Marhaug, og danske Henrik Vibskov står for kostymene.

Petersen er utdannet regissør og er for tiden husregissør på Nationaltheatret og husdramatiker på Dramatikkens Hus. Han har vunnet flere priser og mottok Hedda-prisen for forestillingen */Ik/Ich/I*. Han gjestet sist Black Box teater med forestillingen *ZOO*.

Fiksdal har markert seg som en kritikerrost koreograf med internasjonalt ry. Hun har gjestet Black Box teater flere ganger. Forestillingen *Night Tripper* vant Natt & Dags Oslopris og *HOODS* mottok Dansekritikerprisen fra Norsk Kritikerlag. *Cosmic Body* ble nominert til Hedda-prisen for beste scenografi og kostymedesign.

Tittelen dere har valgt er det språkfolk ville kalle et «fullstendig homonym» – et ord med samme skrivemåte og uttale, men med ulike betydninger. Hva legger dere i denne flertydige tittelen?

– Utgangspunktet for prosjektet har vært forholdet mellom ritualer og stat (eller på engelsk «state»). Vi tenker på stat som noe flertydig; nasjonalstaten er jo en relativt ny idé, og på engelsk betyr ordet også tilstand og det å påstå noe. Vi var interesserte i hvordan ritualer er med på å skape stater (i vid forstand), og hvordan stater kan manifesteres i ritualer.

Forestillingen fremstår som en antropologisk studie av bevegelsesritualer fra hele verden, samtidig som den har sitt helt egne uttrykk. Hvordan har dere gått fram?

– Som en del av arbeidet har vi sett på en rekke rituelle danser fra ulike deler av verden og undersøkt hva slags funksjoner de har i sine lokalsamfunn. Teaterhistorisk er jo ikke dette noen ny strategi akkurat, med Grotowski og Odin Teatret som kjente eksempler. Men også dansehistorisk er det lett å se hvordan for eksempel koreografer som Ruth St. Denis, Martha Graham og Mary Wigman opererer med dansemateriale inspirert av ulike rituelle tradisjoner. Vi var interesserte i hvordan vi med denne kunnskapen i bakhånd kunne forsøke å lage nåtidige rituelle danser, og i hvilken grad disse kan manifestere tilstander og stater (i vid forstand).

The Danish director Jonas Corell Petersen and Norwegian choreographer Ingrid Fiksdal have teamed up with a dance performance which also borrows elements from the concert format. The music is composed by Lasse Marhaug and the danish designer Henrik Vibskov is in charge of the costumes.

Petersen is currently working as a house director at the National Theater and as a house dramatist at Dramatikkens Hus. He has received several awards and won the Hedda Award for the performance */Ik/Ich/I*. Petersen last visited Black Box teater with the performance *ZOO*.

Fiksdal has gained an international reputation as a choreographer. She has been a part of the Black Box teater program several times. The performance *Night Tripper* received Natt & Dags Oslo Award and *HOODS* was awarded the Dance Critics' Award from the Norwegian Critics' Association. *Cosmic Body* was nominated for the Hedda Award for best scenography and costume design.

The title of STATE is probably what linguists would recognize as a "true homonym". The term denotes a word that is written and pronounced in exactly the same way, but has a variety of meanings. What were your intentions with this ambiguous title?

– The starting point of this project was the relation between rituals and the state. We think of state as something ambiguous; the national state is after all a relatively new idea, and in English state could mean to be in a state and to state something. We are interested in figuring out how rituals are involved in the creation of the state (broadly speaking) and how states manifest themselves through rituals.

This performance might function as an anthropological study of ritual dances worldwide, but clearly also has its very own expression. How was the process?

– During our work we watched lots of ritual dances from all over the world. We started investigating the function of the dances in their local communities. Historically speaking, within the theater world, this could not be said to be a new strategy, as Grotowski and Odin Teatret became quite famous doing just that. Also, looking at the history of dance, we can easily recognize how choreographers like Ruth St. Denis, Martha Graham and Mary Wigman use dance material inspired by ritualistic dance traditions. Using what we have learned from the process, we wanted to figure out if we were able to make contemporary ritual dances, and if these dances would be able to manifest different states of being and states (in a broad context).

Konsept og koreografi: Ingrid Fiksdal.

Konsept og dramaturgi: Jonas Corell Petersen. **Komponist:** Lasse Marhaug.

Lysdesign: Øyvind Wangensteen og Phillip Isaksen. **Kostymedesign:** Henrik Vibskov. **Utviklet og fremført av:** Nuria Guiu Sagarra, Rosalind Goldberg, Rannei Grenne, Jeffrey Young og Louis Schou-Hansen. **Musikere:** Anja Lauvdal, Heida Johannesdottir Mobeck. **Produsent:**

Nicole Schuchardt. **Administrasjon og koreografassistent:** Eva Grainger. **Foto:** Anders Lindén. **Co-produsent:** steirischer herbst, Black Box teater, BIT teatergarasjen, Teaterhuset Avant Garden og apap network. **Støttet av:** Kulturrådet og Program for kunstnerisk utviklingsarbeid.

Open Box:

Roundtable & Debate

Ritualer gjenoppstår: Hvilke roller og behov for ritualer finnes i samtidens samfunn?

20. oktober
kl. 15.30–18.30

Har rituelle handlinger økende synlighet i våre samfunn? Hvis så er tilfellet, hva kan grunnene være til at ritualer revitaliseres som nødvendige praksiser i samtidskulturen? I sitt nye verk, *STATE*, anvender Ingri Fiksdal og Jonas Corell Petersen dans, koreografi og levende musikk til å forestille seg hvordan et samfunn dannes, struktureres og forvandles. Inspirert av dette verket inviterer vi forskere og kunstnere fra ulike kunnskapsfelt og praksiser til å drøfte hvilke behov som finnes for ritualer i vår tid. Hva er samtidens ritualer? Hvordan skapes de, hvem initierer dem, og hva er deres formål og effekt?

Med denne samtalen innleder vi en langsiktig undersøkelse av ritualer i samtiden. Et økende antall kunstnere tar for seg ritualer som begrep og praksis i deres arbeid. I kommende

sesong vil vi fordype oss i dette interessefeltet gjennom det kunstneriske programmet og Open Box.

Mer informasjon kommer på blackbox.no

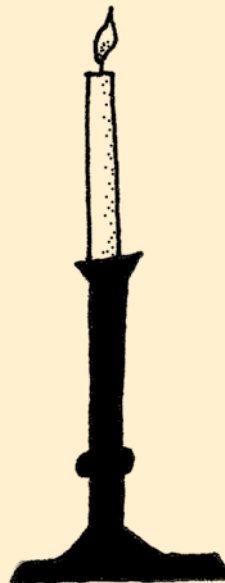
Ritual Revival:

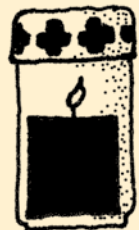
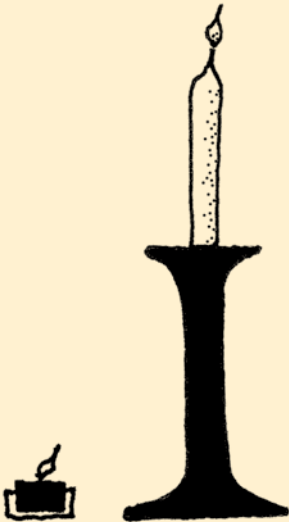
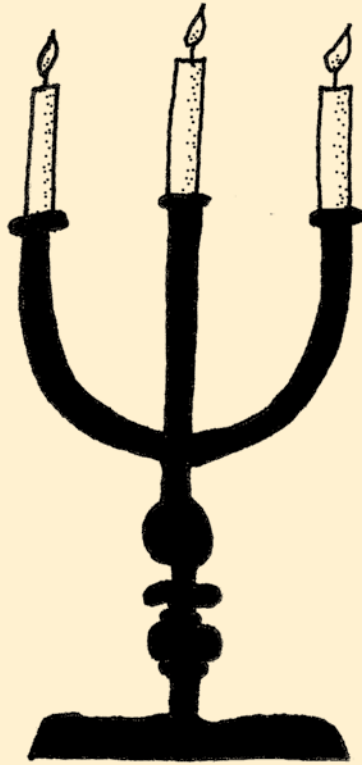
What are the Roles and Needs for Ritual in Contemporary Society?

Are ritual practices on the rise in our societies? If this is the case, what lies behind the revival of rituals as vital practices in contemporary culture? In their performance, *State*, Ingri Midgard Fiksdal and Jonas Corell Petersen imagine through dance, choreography and live music how a community is formed, structured and transformed. Inspired by their work, we will explore the need for rituals today, in a conversation between researchers and artists from different fields of knowledge and practice. What are contemporary rituals? How are they formed, who initiates them, and what is their purpose and impact?

This conversation inaugurates a long-term investigation into ritual in contemporary times. A growing number of artists deal with ritual as concept and practice in their work. In coming seasons we will delve deeper into this field of interest in our artistic program and Open Box.

More information will be available at blackbox.no.

Ludvig Daae er en norsk danser og koreograf med interesse for underholdning og popkultur. Ludvig har jobbet med kunstnere som Deborah Hay, Company Thor og Mårten Spångberg når han ikke jobber med sine egne ting. Joanna Nordahl er en svensk/brasiliansk filmregissør og kunstner. Hun ønsker å visualisere individuelle historier, politiske temaer og å utforske musikalitet og koreografi via film. Joanna har presentert arbeidene sine på ulike plattformen og festivaler.

**Ludvig Daae &
Joanna
Nordahl** (NO/SE)
Hyperfruit
28.–29. oktober
kl. 19.00
Lille scene

I forestillingen *Hyperfruit* undersøker de to sammen hvordan internett og måten vi kommuniserer med hverandre på kan brukes som struktur for en danseforestilling. Begge to har erfaring med langdistanseforhold der internett blir et nødvendig onde. Som barn av sin tid er de vant til å kommunisere på denne måten. Samtidig innser de at det er vanskelig å møte kravene de har til kjærlighetsforholdene sine i den digitale verden. Hva skjer når vår måte å oppleve informasjon på internett brukes som dramaturgi til en forestilling? Når vanlige uttrykk som «starten, midten, slutten» eller «1, 2, 3» byttes ut med noe sånt som «1, 2, hund, Beyoncé»?

Open Box: *Afterwords*
 med Ludvig Daae og Joanna
 Nordahl. 28. oktober, etter
 forestillingen.

Ludvig Daae is a Norwegian dancer and choreographer with an interest in entertainment and popular culture. Ludvig has worked with artists such as Deborah Hay, Company Thor and Márten Spångberg among others, when not creating his own work. Joanna Nordahl is a Swedish/Brazilian film director and artist. Her work is characterised by a passion for visualising the individual story, political themes and exploring musicality and choreography through film. Joanna has presented her film work at various platforms and festivals.

With *Hyperfruit* they investigate the subject of how online communication could be used as a structure for a dance performance. Joanna and Ludvig are both freelancing artists, which means a lifestyle of constant travel. Both Ludvig and Joanna have experience with long distance relationships, where the internet becomes a necessary evil. This is something that they are used to, as children of their time. What happens when our way of experiencing information on the internet is used as dramaturgy for a performance? When conventional connections and causalities such as "beginning, middle, end" or "1, 2, 3" are exchangeable to for example "1, 2, dog, Beyoncé"?

Konsept, regi, koreografi og utøvere:

Ludvig Daae og Joanna Nordahl.

Produsent: Sara Bergsmark. **Kostymer:**

Tove Berglund. **Komponist:** William

Rickman. **Lyskonsulent:** Chrisander Brun.

3D animation/VFX: Petter Bergmar / Good

Motion. **«In memoriam» og trailer:** Ossian

Melin. **Filmproduksjon:** INDIO (Fotograf:

Rob Witt. Produsent: Kim Jansson. B-foto:

Johnny Isaksson. Lys: Johan Gärskog. Lys

assistent: Anton Höjer. Grip: Kalle Linde. Lyd:

George Hagstrand. Hår og sminke: Louise

Linder. Produksjonsassistent: Marcus Bile.

Klipper: Milad Moore. Gradering: Oskar

Larsson. Online/VFX: Markus Rosén.)

Støttet av: Kulturrådet og Stockholm by.

Co-produksjon: MDT, Dansstationen

og Atalante. **Residens:** Kinitiras Studio i

Aten og O Espaço do Tempo i Portugal.

Produksjonen er en del av EU-prosjektet

[DNA] Departures and Arrivals.

Dana Michel (CA)

**Mercurical
George**

4.–5. november

kl. 19.00

Lille scene

«I only just got a bit of dirt under the nails with the last thing. Now wading through the hairy rubble of a preliminary anthropological dig. So much debris! I couldn't have predicted how much debris there would be and how much work I had created for myself in waking this beast.

But they needed waking. I have seen the eyes and I'm circling, skipping, daintily lifting limbs and sniffing its scent.

What is the smell of a plethora of someone that you have been avoiding your whole life? What do you do with the body?

This is another science experiment. This is another ground on which to test skins that belong to me, outfits and ideas that may or may not have been imposed.»

–
Dana Michel

Den kritikerroste koreografen Dana Michel tar sjanser mer enn hun egentlig danser. Hun har utviklet sitt eget kroppsspråk basert på spørsmål rundt sine egne røtter. Forestillingen *Yellow Towel* ble vist på Black Box teater under Oslo Internasjonale Teaterfestival 2014 og ble kåret til henholdsvis topp fem og topp ti beste danseøyeblikk i avisen *Voir*, *Dance Current Magazine* og *Time Out New York*.

The critically acclaimed Canadian choreographer Dana Michel doesn't dance so much as dare, taking risks and inventing her own body language based on questionings of her roots. Her last performance *Yellow Towel* was a part of Oslo Internasjonale Teaterfestival 2014. Dana's work has garnered numerous awards and *Yellow Towel* was featured on the "Top Five" and the "Top Ten" dance moments in the *Voir* newspaper, *Dance Current Magazine* and *Time Out New York*.

Av og med: Dana Michel. **Lysdesign:** Karine Gauthier. **Kunstneriske aktivatorer:** Martin Bélanger, Peter James, Mathieu Léger, Roscoe Michel, Yoan Sorin. **Lydkonsulent:** David Drury. **Co-produsenter:** Festival TransAmériques, Tanz im August, CDC Atelier de Paris-Carolyn Carlson, ImPulsTanz Vienna International Dance Festival, Chapter. **Residenser:** Usine C, Dancemakers – Centre for Creation, ImPulsTanz Vienna International Dance Festival, Actoral – La Friche Belle de Mai, CDC Atelier de Paris-Carolyn Carlson, Woop.

Foto: Sammy Rawal

“Dana Michel is a real original, peculiar to the nth degree and remarkably compelling onstage. She scarcely dances; she scarcely speaks; her manner is oblique. (...) She was the one important discovery of the American Realness Festival.”

The New York Times

“Michel reveals the absurdity of stereotypes as they coexist and contradict themselves, showing us that the lens through which we view the world is nothing more than a funhouse mirror.”

Local Gestures

One evening, two artists

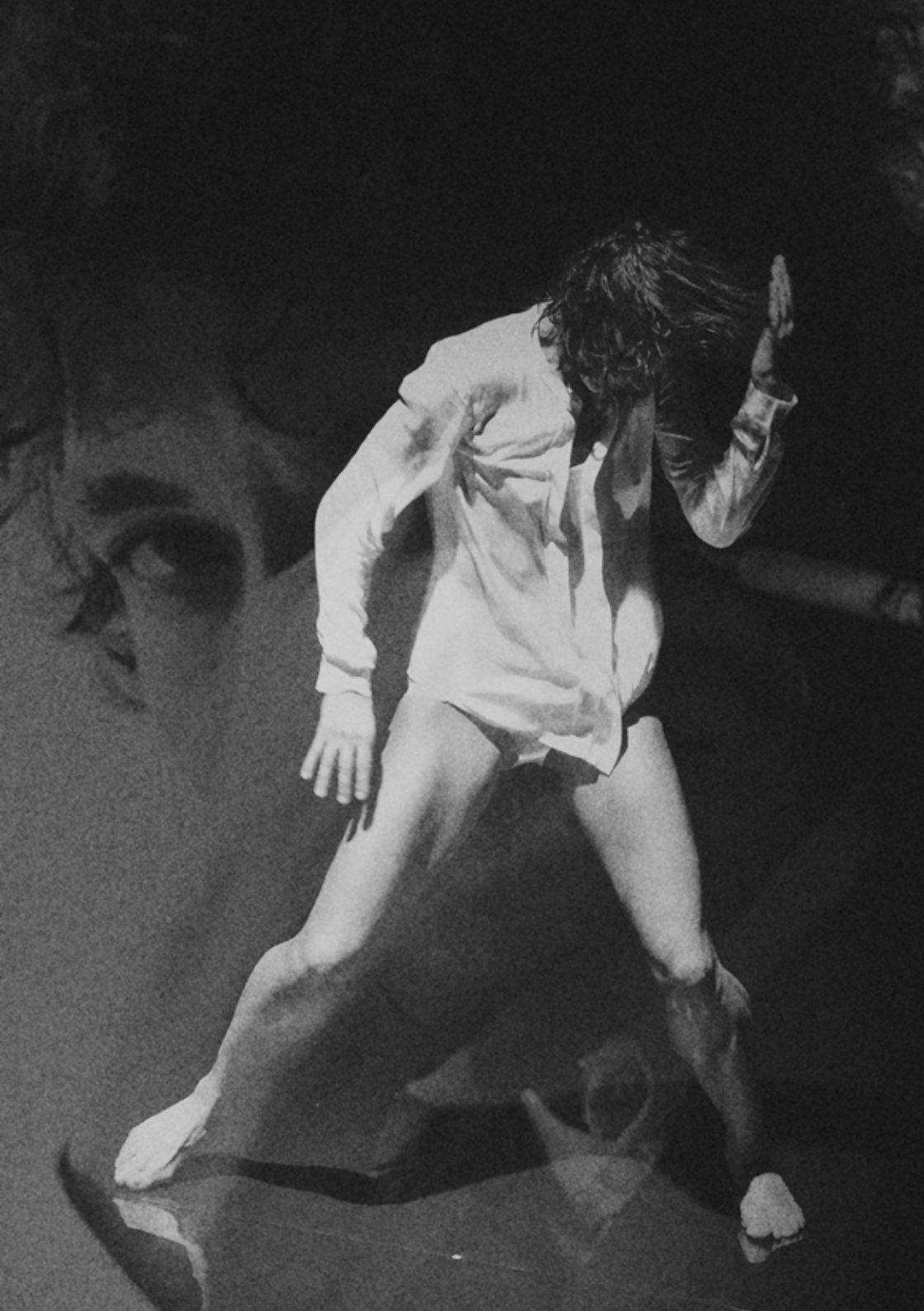
4.–5. november

Se både Dana Michel (kl. 19) og
Lisbeth Gruwez/Voetvolk (kl. 21)
på samme kveld.

See Dana Michel (7 pm) and
Lisbeth Gruwez/Voetvolk (9 pm)
on the same evening.

Foto: Camille McQuat

Den belgiske danseren og koreografen Lisbeth Gruwez var sist på Black Box teater under Oslo Internasjonale Teaterfestival 2013 med den kritikerroste forestillingen *It's going to get worse and worse and worse, my friend*. Gruwez har tidligere samarbeidet tett med kunstnere som Jan Fabre og Needcompany og har koreografert og danset med Juliette Lewis i en musikkvideo til bandet Juliette & The Licks. Sammen har Gruwez og musiker Maarten Van Cauwenberghe grunnlagt Voetvolk som har etablert seg som et intelligent og velartikulert kompani som klipper og limer musikk og bevegelse i en skarp stil. I denne forestillingen spiller Maarten Bob Dylan på vinyl og Lisbeth danser.

Lisbeth Gruwez/ Voetvolk ^(BE)

Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan

4.–5. november
kl. 21.00
Store scene

Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan er en ren og minimalistisk forestilling som tar oss med til det punktet der kvelden flyter over i natt, festen er slutt og gjestene går hjem mens en person blir igjen på dansegulvet, oppslukt av musikken.

Maarten van Cauwenberghe spiller et eget DJ-sett i foajéen etter forestillingen 5. november.

The Belgian dancer and choreographer Lisbeth Gruwez was at Black Box teater during Oslo Internasjonale Teaterfestival in 2013 with the critically acclaimed performance *It's going to get worse and worse and worse, my friend*. Gruwez has previously worked closely with artists such as Jan Fabre and Needcompany. She also choreographed and danced with Juliette Lewis in a music video for the band Juliette & The Licks. Gruwez, together with composer Maarten Van Cauwenberghe, are the founders of Voetvolk. They have established themselves as an intelligent and articulate company who cut and paste music and movement with a sharp street style. In this performance Maarten plays Bob Dylan songs on vinyl and Lisbeth dances.

Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan is pure, minimalistic and takes you to that place where the evening fades into the night, where the party ends and guests go home, where one individual is left on the dancefloor, undisturbed, lost in a dialogue with music.

DJ set with Maarten van Cauwenberghe in the foyer after the show on 5 November.

Av og med: Lisbeth Gruwez & Maarten Van Cauwenberghe. **Koreografi:** Lisbeth Gruwez. **Musikk:** Bob Dylan. **Lysdesign:** Harry Cole & Caroline Mathieu. **Produksjonsmanger:** Liesbeth Stas. **Produksjon:** Voetvolk vzw. **Co-produksjon:** KVS, Rencontres chorégraphiques internationales de Seine-Saint-Denis, Ballet du Nord, Théâtre d'Arras / Tandem Arras-Douai, Les Briggittines & Theater Im Pumpenhaus. **Støttet av:** NONA & Vlaamse Gemeenschap. **Distribusjon:** Key Performance.

“Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan is a pearl. So pure, spontaneous and generous. On repeat.”
De Standaard

“The precision of the movement is stunning, its repetition hypnotic. She thrusts her head forward a million times, she spins round and round a million times. All the way to drunkenness. Hers and the spectator's.”
Tribune de Genève

“Generous by nature, the dancer constantly remains in touch with her audience ... this has to be seen as a moment of sharing through dance and music, mutually complementing each other in this particular alchemy that is the essence of the moment experienced as a community.”

Infero Magazine

“The performance shows again how each idea that Lisbeth Gruwez puts into body language makes a lasting impression. (...) There is a fine balance between the world-famous music of the songwriter and the personal physical translation by Gruwez, matching each other in intensity. No need to be a fan or connoisseur of Bob Dylan for Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan. With her force Gruwez will surely pull you along.”

Theaterkrant

Regissør/dramatiker Eirik Fauske gjestet Black Box teater i 2012 med *Lindås*, en forestilling som tok utgangspunkt i Fauskes personlige fortid for å fortelle historier om familie, oppvekst og samfunn. Personlig materiale ligger også til grunn for den nye forestillingen *Live*. I dette korte intervjuet forteller Fauske om prosessen.

Eirik Fauske ^(NO) Live

15.–18. november
kl. 19.00
Store scene

- *Live* er et samarbeidsprosjekt som er utviklet i forskjellige etapper. Da scenograf Signe Becker og jeg spilte en versjon av *Live* i skogen under Teaterfestivalen i Fjaler i 2014, var jeg i sorg. Jeg hadde nettopp mistet svigerfar, og svigermor var syk. Teksten ble til som en dagbok og var preget av den skjøre grensen mellom liv og død. Signe presenterte meg for komponisten Camilla Barratt-Due. Også hun hadde mistet noen. Det ble et slags requiem for oss.

Siden har vi knyttet til oss dramaturg Marit Grimstad Eggen, lysdesigner Tilo Hahn og installasjonskunstner Kjersti Alm Eriksen. Deres medvirkning har gitt nye muligheter for å eksperimentere med «live skrijving», scenografi og musikk.

Forholdet mellom skriveprosessen og leseprosessen interesserer meg. Når jeg skriver «live» og den ikke-lineære skriveprosessen avsløres, setter det noe på spill. Hver bokstav og hvert ord som skrives eller strykes er potensielt ladet med mening. Det er ingen utøvere som skal formidle teksten. Det er både frigjørende og skjerpene.

I *Live* er jeg blant annet inspirert av hvordan dataspill som Minecraft genererer forskjellige verdener som en må klare seg gjennom for å fortsette reisen. Jeg er interessert i visjonsreiser og visjonsdiktning som *Draumkvedet*. Vi kan projisere noe, forestille oss noe, men det finnes en hellig terskel vi, de levende, ikke kan krysse. Denne idéen har vi tatt med oss i prosessen.

Open Box: *One hour with*
Eirik Fauske og gjester.
17. november, kl. 17.00.

Director/playwright Eirik Fauske presented *Lindås* at Black Box teater in 2012, a piece in which Fauske's personal history became the starting point for telling tales of family and society. Personal experience is also at the heart of the latest work, *Live*. In this brief interview, Fauske tells about the process.

- *Live* is an artistic collaboration that has developed in stages. When scenographer Signe Becker and I performed a version of it during the Fjaler Theatre Festival in 2014, I was grieving. My father-in-law had just passed away, and my mother-in-law was ill. I was thinking about the fragile border between life and death and wrote the text like a diary. Signe introduced me to the composer Camilla Barratt-Due. She had also suffered a loss. The work became a kind of requiem for us.

Since then, dramaturg Marit Grimstad Eggen, light designer Tilo Hahn and installation artist Kjersti Alm Eriksen have joined the project. Their collaboration provides new opportunities to experiment with live writing, scenography and music.

The relationship between writing and reading is interesting. There is something at stake when I reveal the non-linear act of writing to the audience. Each letter or word that I write or delete is potentially loaded with meaning. There are no performers to convey the words. This creates freedom, but it is also demanding.

Some of the inspiration for *Live* comes from how computer games such as Minecraft generate different worlds that one must traverse on the journey through the game. I am also intrigued by dream visions and poetry such as *The Dream Poem*, a medieval Norwegian ballad. We can project something or imagine something, but there is a sacred threshold that we, the living, cannot cross. This is an important theme in our process.

Regi og tekst: Eirik Fauske. **Scenografi:**

Signe Becker. **Musikk:** Camilla Vatne

Barratt-Due. **Scenografassistent:**

Kjersti Alm Eriksen. **Lys:** Tilo Hahn.

Dramaturg: Marit Grimstad Eggen.

Støttet av: Kulturrådet. **Co-produsent:**

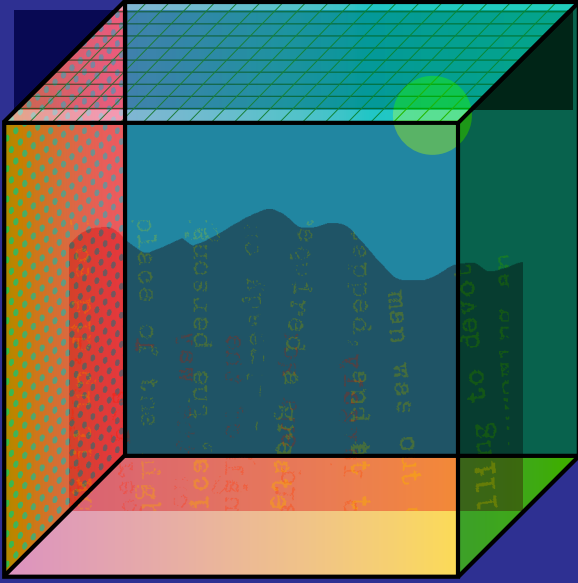
Black Box teater. **Støtte, tekstutvikling:**

Dramatikkens hus og Kulturrådet. *Live* er

en del av Eirik Fauskes master i regi på

Kunsthøgskolen i Oslo. Scenografien er

delvis produsert i skolens verksteder.

Orfee Schuijt er en utøver som har begynt å utvikle sin egen skapende praksis. Varighet, tvetydighet og mangfoldighet er stikkord som veileder henne i *Who's afraid of red yellow and blue?* i samarbeid med komponist Kim Myhr.

Orfee Schuijt ^(FR)

Who's afraid of red yellow and blue?

22.–25.

november

kl. 19.00

Lille scene

Du beskriver prosessen som en lek med persepsjon. Hva betyr det?

– Persepsjon handler om å identifisere noe gjennom sansene. Når jeg trekker mening ut av det jeg ser-føler-hører-lukter, oppstår det en særegen konsentrasjon. Jeg liker hvordan begrepet persepsjon fanger opp en intuitiv og fysisk prosess. Jeg arbeider med tegning – på papir og digitalt, skrivning, filmopptak og dansing. Disse metodene påvirker hvordan jeg oppfatter kroppen min. Jeg tenker på dem som organisk, som et vevd stoff. Jeg er interessert i tvetydigheten som oppstår når jeg skifter mellom medier og mangfoldet dette skaper.

Hva driver samarbeidet med Kim Myhr?

– Kim og jeg har snakket mye om varighet og hvordan en kan lytte vertikalt og oppdage musikkens mange lag framfor å lytte til en horisontal eller lineær utvikling, som når en leser. Koreografi kan også være sånn. Det kan være lag av materiale og sanseintrykk i stedet for et horisontalt forhold mellom elementene.

Hva er på spill i denne prosessen?

– Jeg er opptatt av små endringer i perspektiv, mikrobevegelser og hvordan noe kan forbli sanselig og samtidig miste sin identitet. Når det sanselige møter det uorganiske skapes et rom hvor fastsatte roller opphører, utveksles eller forsvinner. Det er spennende å ta disse sammenvevde mediene til scenerommet. Jeg vil gjerne utforske intimitet uten å være i direkte kontakt med publikum, som en hacker kanskje? Det er mer som å stjele enn dele.

Open Box: *One hour with Orfee Schuijt og Kim Myhr.*
23. november, kl. 17.00.

Orfee Schuijt is a performer who is exploring her own practice of creation. Duration, ambiguity and multiplicity are key interests guiding her new collaboration with composer Kim Myhr, *Who's afraid of red yellow and blue?*

You have described the process as playing with perception. How so?

– Perception is identifying something through our senses. There is a certain concentration when I extract meaning from what I see-feel-hear-smell. I like how the term perception captures something intuitive and physical. I am working with drawing – on paper and digitally, writing, filming and dancing. These methods influence the way I perceive my body. I think of them as something organic, like a fabric. I am interested in the ambiguity that arises from shifting between media and the multitude it creates.

What drives the collaboration with Kim Myhr?

– Kim and I have been discussing duration and how to listen vertically and discover layers of music as opposed to listening to a horizontal or linear progression, like when you read. Choreography can be also thought of in this way, as a layering of materials and sensations instead of a horizontal relationship between elements.

What is at stake for you in this process?

– I am interested in small changes in perspective, tiny movements and how a material can keep a sensual quality and at the same time lose its identity. The sensuous meets the inorganic and creates a space where roles are suspended, exchanged or lost. Taking this fabric of media into the theater space excites me. I want to enter the intimate without having direct contact with the audience, like a hacker maybe? It's more like stealing than sharing.

Av og med: Orfee Schuijt. **Komponist:**

Kim Myhr. **Lysdesign:** Tobias Leira.

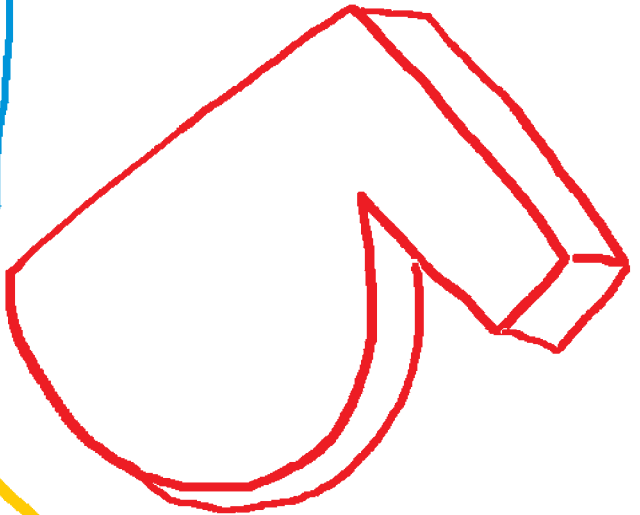
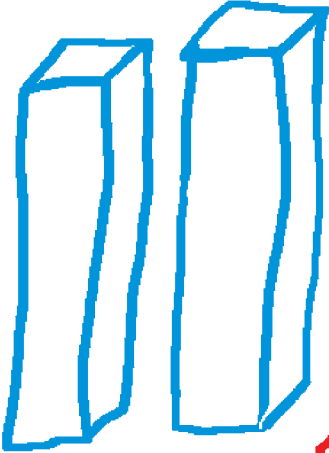
Kunstnerisk rådgiver: Venke Sortland.

Støttet av: Kulturrådet og Norsk

komponistfond. **Co-produksjon:** Black Box

teater, DansiT Trondheim. **Residens:**

DansiT Trondheim, Vitycke Center for Performing Arts, Critical Path (Sydney).

Ann Liv Young (US)
Elektra
 24.–25.
 november
 kl. 21.00
 Store scene

Ann Liv Youngs arbeider er refleksjoner av livet hennes og hun inspireres av alle rundt seg fra familie, danserne hun jobber med til tilfeldig forbipasserende. Forestillingene kombinerer tekst, musikk og koreografi som til sammen utvikler seg til scener med ulike uttrykk som til slutt rives ned igjen. Tekstene er eksplisitt seksuelle og følelsesladet, men fremføres på en måte som ikke er det. Young skaper forestillinger med mange lag som provoserer samtidig som de er omtensomme. Hun har gjestet Black Box teater flere ganger tidligere med forestillinger som *Cinderella* og *Mermaid Show*. Denne gangen har hun med seg sin kompromissløse visjon av Sofokles' *Elektra*.

Kjent for å skape forestillinger som er «brilljante det ene øyeblikket og perverse det neste» (The New York Times), remikser hun her greske ritualer i sin uforlignelige stil. Omgitt av en familie gjennomsyret av mord, hevn og bedrag er Ann Liv Youngs *Elektra* gal, autentisk, ærlig, medfølende, standhaftig og tragisk.

“What’s with the pig? ... In abusive situations, I always think of the dog in the corner that sees everything. What can the dog do but just watch? ... It was important to me to have this pig because it represents the chorus or the support system for Elektra. She’s really loud, and she’s oinking constantly. Literally with each footstep is an oink. It’s amazing. It’s so good for the show.”

Utdrag fra intervju i
 The New York Times

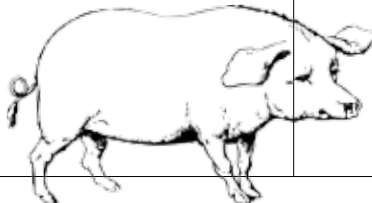

Foto: Kevin Yvanola

Ann Liv Young's creations are essentially a reflection of her life, inspired by her experiences with her dancers, family, collaborators and passers-by. Her work combines text, music and choreography that build scenes with different images and then destroy them. Her text is explicitly sexual and emotional but it is delivered in a manner that is not. Young creates multilayered performances that provoke and are thoughtful at the same time. She has visited Black Box teater several times with performances like *Cinderella* and *Mermaid Show*. This time she is bringing her uncompromising vision of Sophocles' *Elektra*.

Known for creating work that's "brilliant at one moment, perverse the next" (The New York Times), Young remixes Greek ritual in her incomparable style by combining passages from three distinct translations. Surrounded by a family steeped in murder, revenge and deception, Ann Liv Young's *Elektra* is crazed, authentic, honest, compassionate, steadfast and tragic.

Av: Ann Liv Young. **Med:** Bailey Catherine Nolan, Charley Parden, Vanessa Soudan & Ann Liv Young. **Kunstnerisk samarbeid:** Annie Dorsen. **Lyddesign:** Michael A. Guerrero. **Tekst:** *Elektra* av Sofokles. **Oversettelse:** Anne Carson & Robert Bagg. **Produksjon:** Kathryn Karwat. **Co-produsert av:** steirischer herbst & Gessnerallee Zürich.

“The brutal rawness and immediacy that we’ve come to expect from Ms. Young, a divisive performer and choreographer, reaches new heights — or newly disturbing depths — in her *Elektra*.”

The New York Times

“Whether or not you agree with her methods, Young’s *Elektra* continues to elevate her artistic voice as an intellectually provocative harpy with a force that is hard to ignore.”

The Dance Enthusiast

Foto: Michael Guerrero

Someone or Other er den fjerde produksjonen av Øystein Johansen som Black Box teater presenterer. Arbeidet hans kjennetegnes av et stilisert fysisk språk som henter fram noe instinktivt hos utøverne. I den nye forestillingen undersøker Johansen og samarbeidspartnere hvordan en ordinær situasjon kan manipuleres innenfra og skape tvil hos den enkelte om sannheten i ens egen virkelighetsoppfatning.

Øystein Johansen ^(NO) *Someone or Other*

7.–10. desember
kl. 19.00
Store scene

Hva er utgangspunktet for prosjektet?

– Jeg leste et manuskript av Malmfrid Hovsveen Hallum. Hun hadde fått tilgang til dokumenter i Stasi-arkivet og intervjuet mennesker med kjennskap til den omfattende overvåkingen som foregikk. Hun ble fortalt en utrolig historie om en som giftet seg med en spion og levde et forfalsket liv uten å vite om det.

Hva er på spill i dette prosjektet?

– Temaet er så aktuelt. Politisk og økonomisk motivert overvåking øker og truer privatlivets fred. Informasjon og makt blir misbrukt av frykt for å miste kontroll. Jeg vil peke på hvordan en uvitende kan bli fanget i et spill.

Hva driver deg som kunstner?

– Isolasjon er et viktig begrep. Jeg arbeider mye med improvisasjon basert på restriksjoner for å trigge noe hos utøveren. Tematisk er isolasjon en rød tråd i mitt arbeid. Hva skjer når et individ støtes fra samfunnet og blir fanget i sitt eget liv? Jeg er opptatt av at publikum skal erfare noe gjennom scenekunsten, men også at det krever noe av dem. Publikums fysiske tilstedeværelse er en drivkraft i spillet. Jeg vil gjøre publikum bevisst på betydningen av deres nærvær for det som skjer på scenen.

Someone or Other is the fourth production by Øystein Johansen to be presented by Black Box teater. Johansen has developed a stylised, physical language that triggers an instinctive quality in the performers. In this new work, Johansen and collaborators explore how an ordinary situation can be manipulated from within, leading one to doubt one's perception of reality.

How did this project start?

– I read a draft of a manuscript by Malmfrid Hovsveen Hallum. She had gained access to documents in the Stasi archives and interviewed people with knowledge of the extensive surveillance that had taken place. She heard an incredible story about someone who unknowingly married a spy and ended up leading a falsified life.

What is at stake in this piece?

– The topical relevance of surveillance. Politically and financially motivated surveillance is on the rise and threatens the right to privacy. Information and power is being exploited out of fear of

losing control. Individuals can unwittingly get caught up in a power game.

What drives you as an artist?

– Isolation is a key concern. I work a lot with improvisation based on restrictions in order to trigger the performer. Isolation is also a theme in my work. What happens when individuals become outcasts imprisoned in their own lives? I want to create an experience for the audience, but art should also demand something of them. The physical presence of the audience is a driving force. I want to make the audience aware of the significance of their presence to what is happening on stage.

Tekst: M. H. Hallum. **Regi:** Øystein S. Johansen. **Dramaturg:** Jonas Rutgeerts. **Scenedesign:** Juul Dekker. **Musiker og komponist:** Hans Kristen Hyrve. **Produksjon:** Bunnyhead Productions **Utøvere:** Marius Mensink, Nina Fokker, Joep Hendrixx og Eva Kijlstra. **Co-produksjon:** Generale Oost, Black Box teater, Dramatikkens Hus, School van Gaasbeek. **Støttet av:** Kulturrådet, Fritt ord, Stiftelsen ord og form, Willy-Brandt-stiftelsen.

Open Box:
Roundtable & Debate

Private Lives, Public Eyes

8. desember
kl. 15.30–18.30

Med den utstrakte bruken av digitale og sosiale medier på tvers av kulturer virker det som vi stadig tegner grenseoppgangene mellom det offentlige og det private på nytt. Denne samtalen vil ta for seg problemstillinger som omhandler oppfatninger av privatsfæren og den offentlige sfæren, og hvordan digitale og sosiale medier påvirker individer og samfunn. Hva gjør den økende selveksponeringen og sporbareheten med menneskelige relasjoner, sosialt liv, politikk og samfunnsstrukturer? Kan det gjøre livet til en rettsal, der alt en gjør bedømmes av andre? Temaet for denne samtalen er inspirert av hvordan Øystein Johansen behandler overvåking og manipulering av virkelighetsoppfatninger i forestillingen *Someone or Other*.

Med denne samtalen innleder vi en langsiktig undersøkelse av temaet overvåking som skal forfølges i det kunstneriske programmet og Open Box. I høst fokuserer vi på endringer i forholdet mellom privatlivet og offentligheten med vekt på mulige konsekvenser for individet.

Når vi i 2017 presenterer en ny forestilling av Pia Maria Roll, flytter vi blikket fra den personlige sfæren til den politiske sfæren, til det store bildet og forholdet mellom stat og borgere.

Mer informasjon kommer på blackbox.no

Private Lives, Public Eyes

With the widespread use of digital and social media across cultures, we seem constantly to be re-drawing the borders between what is public and what is private. This discussion will question notions of public and private and the impact of digital and social media on individuals and societies. What do increased levels of self-exposure and traceability do to personal relationships, social life, politics and societal structures? Can daily life become a court in which everything one does is subject to scrutiny and judgement? The topic is inspired by Øystein Johansen's treatment of surveillance and the manipulation of perceptions of reality in *Someone or Other*.

This conversation inaugurates a long-term investigation into the theme of surveillance that will be developed through the artistic program and Open Box. This season, the focus is on the changing relationship between the private and public sphere and the potential consequences for individuals. When we present a new piece by Pia Maria Roll in 2017, the emphasis will shift from the personal sphere to the political sphere as we look at the big picture and the relationship between states and citizens.

More information will be available at blackbox.no.

Open Box

Velkommen til Open Box – samtaler, foredrag og debatter som åpner nye perspektiver på vårt kunstneriske program. Dette er en invitasjon til å utforske kunsten fra nye ståsteder og til videre engasjement og refleksjon. Open Box rommer tre forskjellige formater for å dele kunnskap, tanker og meninger om temaer som angår aktuelle forestillinger og kunstprosjekter. Med Open Box ønsker vi å utvide den estetiske erfaringen og åpne Black Box teater til omverdenen.

One hour with...

Treff kunstnere og inviterte gjester før forestillingen og få mer innsikt i deres kunstneriske prosess og interesser. *One hour with...* er en anledning til å synliggjøre hvordan kunstnerisk arbeid er en kontinuerlig prosess som foregår både av og på scenen.

Afterwords

Bli på Black Box teater etter forestillingen for en uformell samtale om produksjonen. Dette er en anledning til å møte kunstnerne og dele erfaringer. Formatet er velprøvd, og vi velger å kalle det *Afterwords*.

Roundtable & Debate

Inspirert av problemstillinger, temaer og praksiser som kunstnere behandler i sitt arbeid, vil vi initiere samtaler og debatter som byr på meningsbrytning på tvers av kunnskapsfelt og kunstneriske disipliner. Dette er et forum for å gå i dybden gjennom kritisk tenkning og grundig analyse.

Open Box

Welcome to Open Box – conversations, talks and debates that open new perspectives on our artistic program. This is an invitation to explore art from different angles and to engage and reflect even further. Open Box encompasses three different formats for sharing knowledge, thoughts and opinions on topics that resonate with the shows and projects we are presenting. By initiating Open Box we aim to expand the aesthetic experience and open Black Box teater to the world around us.

One hour with...

Meet artists and invited guests before the show and gain more insight into their artistic process and interests. *One hour with...* allows us to make visible how art is a continuous endeavour that takes place both on and off the stage.

Afterwords

Join us after the show for an informal conversation about the production. This is an opportunity to meet the artists and share experiences. It is a tried-and-true format that we choose to call *Afterwords*.

Roundtable & Debate

Inspired by issues, themes and practices that artists are dealing with in their work, we will initiate conversations and debates that bring together points of view from across a variety of fields of knowledge and artistic disciplines. This is a forum for in-depth exploration through critical thinking and thorough analysis.

++

Pluss pluss

20. september

8. november

kl. 19.00

Foajé

++ er et kunstarrangement i foajeen på Black Box teater.

++ betyr intet mindre enn Black Box teater pluss pluss – en forlengelse av det yrende scenekunstmiljøet som huset allerede rommer. Det blir satset på et bredt kunstnerisk uttrykk med både etablerte og uetablerte kunstnere.

++ er et møtested hvor publikum og kunstnere kan la seg inspirere av hverandre.

Kuratert av Runa Borch Skolseg og Sigrid Bendz.

++ is an art concept in the foyer of Black Box teater. ++ means nothing less than Black Box teater plus plus – an extension of the field of performing arts that the house already contains. From a wide artistic field we will invite both emerging and established artists, aiming to be a meeting point where audience and artists can be inspired by each other.

Curated by Runa Borch Skolseg and Sigrid Benz.

Showbox29. november–
3. desember

For 12. gang arrangerer Scenekunstbruket festivalen Showbox, en scenekunsthøst med forestillinger for barn og unge.

Årets festival starter tirsdag 29. november, og varer til og med lørdag 3. desember. I løpet av en knapp uke viser vi rundt 20 forestillinger rettet mot et ungt publikum, samt inviterer til fagprogram med samtaler, seminarer og selvfølgelig fest! Gå ikke glipp av opplevelsrike dager med inspirerende forestillinger, fornyet kunnskap og engasjement rundt scenekunst for barn og unge.

Festivalen er åpen for alle, følg med på showbox.no for oppdatert program og billetter.

For the 12th year running, Norsk Scenekunstbruk hosts the performing arts festival Showbox. Mainly focusing on children and young people, the festival is an arena for performing art and a place for performers and organizers in the field to discuss and view a great selection of performances, presentations, and make new connections. The festival is open for everyone.

Billetter

ticketmaster.no

Billetter kan kjøpes på ticketmaster.no, tlf 815 33 133, Posten, Narvesen og 7/11, eller i teatrets billettluke som er åpen en time før forestillingsstart.

Billettpriser og mer informasjon blackbox.no/om-black-box-teater/billetter

Offentlig transport

Birkelunden:
Trikk 11, 12, 13
Carl Berners plass:
Trikk 17, buss 31, 32, bane 5.
Fagerheimgata, Sannergata:
Buss 30
Chr. Michelsensgate/
Ring 2: Buss nr. 20, 21, 28, 33.

Tickets

ticketmaster.no

Tickets can be purchased at ticketmaster.no, tel 815 33 133, Posten, Narvesen and 7/11, or in the theater box office one hour before the performance starts.

Ticket prices and further information: blackbox.no/om-black-box-teater/billetter

Public transportation

Birkelunden: Tram 11, 12, 13
Carl Berners plass: Tram 17, bus 31, 32, tube 5.
Fagerheimgata, Sannergata: Bus 30
Chr. Michelsensgate / Ring 2: Bus 20, 21, 28, 33.

Team

Teatersjef / artistic and general director:

Anne-Cécile Sibué-Birkeland

Dramaturg: Melanie Fieldseth

Økonomi og administrasjonssjef /

head of administration: Magnus Salte

Produsent / producer: Frøydis Århus

Kommunikasjonssjef / head of

communication: Sara Wegge

Grafisk designer og

informasjonsmedarbeider /

graphic designer: Peder Bernhardt

Teknisk sjef / head of technical

department: Jean Vincent Kerebel

Lydmester / sound manager:

Trond Johnsrud

Freelance technical department:

Harald Bjerke, Linda Nikolaisen,

Ane Reiersen, Marcus Torjussen

Barsjef / bar manager: Morten Kippe

Frontlinje og bar / frontline and bar:

Veronica Molin Bruce, Mari Edvardsen,

Ida Holthe Lid, Daniel Rodrigo Nilsen,

Annlaug Selstø, Talette Simonsen, Runa

Skolseg, Andrea Skotland, Kjersti Aas

Stenby, Åsne Storli, Solveig Wiig

Distribusjon / distribution: Janne Mikkelsen

–

Ansvarlig redaktør / editor-in-chief:

Anne-Cécile Sibué-Birkeland

Redaksjon / editorial team:

Melanie Fieldseth, Magnus Salte,

Anne-Cécile Sibué-Birkeland,

Sara Wegge, Frøydis Århus

Design: Peder Bernhardt

Trykk / print: Nilz & Otto

Opplag / edition: 1500

Black Box teater
Oslo 1985

blackbox.no

